

Дон МакЛафферті

ГОЛОВНЕ ПОБАЧИШ ТІЛЬКИ СЕРЦЕМ

Київ 2017
Християнське видавництво

УДК 274/278
ББК 86.376
М15

М15 Дон МакЛафферті
Головне побачиш тільки серцем / Дон МакЛафферті
[пер. з рос.]. — К.: Джерело життя, 2017. — 80 с.

УДК 274/278
ББК 86.376

© Відділ дитячого служіння Євро-Азіатського
дивізіону, 2016

© Видавництво «Источник жизни», 2016

© Видавництво «Джерело життя», 2017

ЗМІСТ

Від автора	7
Розділ 1. «Дзвінок»-відповідь	9
Розділ 2. Увійти в їхній світ	14
Розділ 3. Божі мрії про дітей	20
Розділ 4. Яскраво-червона краватка	26
Розділ 5. Загубити і знайти	31
Розділ 6. 200 бутербродів, або коли Бог усміхається	36
Розділ 7. Складений іспит Френка	41
Розділ 8. І один у полі воїн, якщо Бог поруч! ..	46
Розділ 9. Проповідь для баскетболістів	52
Розділ 10. Долаючи «розмежувальні смуги»	60
Розділ 11. Батько-переможець	63
Розділ 12. Наш сусід Дерен	67
Розділ 13. Відкривайте свої серця	73
Розділ 14. Тепер час	79
Останні п'ять років	82
Додаток. Пам'ятка молитовної Малої групи	88

Вдячний Ісусу Христу, моєму найкращому
Другові, моєму Спасителеві, моєму Господу,
Котрий наповнив моє життя радістю! Велика вірність
Твоя! Я писав цю книгу на Твою честь, сподіваючись,
що вона наверне до Тебе багатьох людей.

Вдячний моїй дружині Ейпріл – моїй
спорідненій душі й вірному другові,
моїй утісі й берегині нашого сімейного вогнища.

Вдячний Джейсонові – нашому первістку,
який надихнув мене написати цю книгу.
Вдячний Джулії – нашій старшій доньці,
яка внесла лепту в мій рукопис.
Вдячний Джесіці – нашій молодшій доньці,
яка своєю любов'ю, довірливістю, щирою радістю
відкрила невідомі донині грані характеру Бога.

Мої батьки Меррітт і Гейл МакЛафферті
виховували мене в любові. І я безмежно вдячний їм!
Своїм особистим прикладом вони навчили мене
любити Бога, сім'ю та ближніх.

Я вдячний також тим сім'ям, чиї безцінні
досвіди з Ісусом Христом я виклав
на сторінках своєї книги. Ваші стосунки з Господом
і дітьми продовжують надихати мене
і є великим благословенням! Усі ви допомогли мені
побачити в кожній дитині учня Ісуса Христа.
Я вдячний Богові за те, що ви у мене є!

Від видавців
Перерахувавши ще сімнадцять людей зі своєї
дружної творчої команди, автор висловлює їм
щире подяку за їхню допомогу та молитви.

ВІД АВТОРА

Час стрімко наближає нас до Приходу Ісуса Христа на Землю. Незабаром Він прийде, щоб забрати нас додому. І тоді стане ясно, що ми посіяли на ниві свого життя та служіння, як ми щодня розставляли пріоритети. Нехай кожен замислиться над питанням: чи правильні мої цілі та прагнення? Будь ласка, не чекайте тієї миті, коли Ісусу Самому доведеться дати негативну відповідь на це запитання.

У цій книзі – моя історія, наша історія, ваша історія. Я хочу поділитися з вами своїм досвідом служіння, тим, як Господь вів нашу сім'ю шляхом віри.

Крім того, ви познайомитеся з дітьми, підлітками та дорослими, які живуть у різних куточках нашої планети. Із цими людьми траплялися незвичайні історії. Можливо, прочитавши їх, ви вигукнете: «Як це все нагадує моє життя!». Я молюся про те, щоб під час читання ви простежили зв'язок між долями далеких і близьких вам героїв книги та вашою власною долею. Якщо ж ваша доленосна зустріч з Ісусом Христом ще не відбулася, я вірю, що Всемогутній Бог пише сценарій того, як вона одного разу обов'язково відбудеться!

Роздуми над текстами Святого Письма й запитаннями в кінці кожного розділу допоможуть вам винести

важливі уроки з кожної історії й, можливо, збагачуючи ваш життєвий досвід, навчать виявляти любов до Ісуса Христа, до сім'ї, друзів і просто незнайомих людей.

А зараз я вам поставлю неочікуване запитання. Ви надкушували солодкий соковитий персик спекотного літнього дня? Правда, він зовсім не схожий на жорстку сушку? Ви насолоджуєтеся неперевершеним смаком фрукта, і його сік стікає по підборіддю, по руках...

Ви усміхаєтеся? Тоді я запрошую вас зручно влаштуватися в тіні якогось дерева або в улюбленому кріслі та, як персиком, насолодитися кожною розповіддю. Не пропускайте пунктів із запитаннями та завданнями! Я молюся про те, аби Бог благословив вас у цій захопливій мандрівці пліч-о-пліч з Ним. Я молюся, щоб ваші духовні досвіди з Богом принесли благословення вашій сім'ї, вашим друзям і молодому поколінню.

«ДЗВІНОК»-ВІДПОВІДЬ

Момент істини... У вашому житті був цей момент? Для мене момент істини настав однієї зимової ночі 1999 року. Це був надзвичайно болісний момент, але я ні на що його не проміняю!

На початку нашого сімейного життя та служіння ми з Ейпріл проживали в Холланді, штат Мічиган. Ми дуже любили нашу церкву, прагнули досягти успіху в служінні Богові й тому просили Його постійного благословення на все, що робили. Незважаючи на нашу молодість і недосвідченість, Господь відповів на молитви – церква почала зростати. Це був результат того, що талановиті церковні лідери згуртованою командою молилися і працювали разом, з радістю втілюючи в життя нові ідеї служіння громаді та суспільству. Бог приводив до нашої церкви так багато людей, які відчували духовний голод і потребували Євангелія, що згодом стало зрозуміло: необхідно будувати новий храм! Ви можете сказати: «Яка прекрасна історія!». Так, це справді прекрасна історія про те, як Бог благословив молоде пасторське подружжя та їхню

церкву зростанням. Та на цьому історія не закінчується. На той час у нас уже було двоє дітей: шестирічний Джейсон і трирічна Джулія. Наше успішне служіння потребувало більше часу та сил, а час, який я проводив зі своїми дітьми, танув, як сніг на сонці...

Мені не давала спокою думка про те, що моя важлива місія – служіння для Бога та людей – здійснювалася поза нашим домом. Емоційно я був повністю поглинутий церковним життям. Коли я повертався додому, мені вже не було що дати сім'ї, крім мізерних залишків свого часу, сил і почуттів.

Отже, того зимового вечора наші діти вже в піжамах наздогнали мене біля дверей, коли я похапцем одягав пальто.

– Куди ти, татусю? – запитали вони.

– До церкви, – відповів я.

– Татусю, тебе ніколи немає вдома! Залишися, пограйся з нами! – благали мене діти.

У такому режимі – п'ять або шість вечорів на тиждень – я працював так довго, що навіть не міг згадати, коли це почалося. Рутинна стала для мене настільки звичною, що здавалося, так і має бути. Я вважав її невід'ємною частиною служіння, однією з вимог до лідера.

«Ну що ж, можливо, сьогодні я нікуди не піду, – подумав я. – Один раз можу і залишитися». Так я подумав, але вголос за інерцією, як це часто буває з дорослими, сказав інше:

– Діти, мені шкода! Я обіцяв провести зустріч з керівниками нашої церкви сьогодні ввечері. Можливо, завтра я зможу з вами погратися.

На очах у моїх дітей з'явилися сльози: вони знали, що татове «завтра» наставало рідко. Тоді я вирішив швиденько обійняти кожного й піти у своїх справах

(принаймні я думав, що цей прийом, як завжди, спрацює). Проте маленькі рученята вчепилися в мене так сильно, що, коли я намагався піти, у мене нічого не вийшло. Годинник, який висів на стіні, показував, що до зустрічі в мене залишилося п'ять хвилин. Я не міг запізнитися!

Мені довелося буквально відірвати дитячі рученята від своєї шиї.

– Я люблю вас, мої хороші! Побачимося вранці! – сказав я й зачинив за собою двері.

Поспішаючи на зустріч, я не міг не думати про своїх дітей, як вони плакали, як не відпускали мене, хапаючись рученятами за свого дуже заклопотаного батька. Холодний вітер хлистав по моєму обличчю, і такий самий холод я відчував у своєму серці. Слова «Ти так ніколи з нами і не пограєшся!» відгомоном лунали у моїй голові. Бог намагався докричатися до мене голосами моїх дітей. Того вечора в Нього не дуже це вийшло, але, на щастя, Він не збирався здаватися!

Поки я йшов, у мої думки клином врізався знайомий голос. Я знав: це голос Божий. Таке бувало й раніше. Я чув Його голос під час читання Біблії, під час роздумів і молитов, а іноді й не в слушні моменти. Тихий голос у моєму серці звертався до мене з такими словами: «Коли Я прийду знову, Я не питатиму тебе про нову церкву, яку ти будуєш, чи про те, як багато людей ти відвідав або охрестив. Передусім Я запитаю тебе, де твоя дружина та діти».

Я глибоко вдихнув холодне повітря, очікуючи, що ще мені скаже Всевишній. Проте я більше нічого не почув, крім завивання вітру, і сповільнив крок. Я знав, де буде Ейпріл, коли прийде Ісус. Вона буде стояти поруч зі мною із серцем, сповненим вдячності

за все, що зробив для неї Ісус. Однак де будуть наші діти? Цієї миті я раптом усвідомив, що не знаю відповіді.

Я не спілкувався з ними уже дуже давно. У мене не було часу торкнутися їхніх сердець і відкрити їм Бога.

З убивчою ясністю я усвідомив, що настільки зосередився на наверненні інших людей, знайомлячи їх з Богом і приводячи їх до Церкви, що в мене просто не залишається часу для власних дітей. А хто приведе до Христа їх? Невже за це повинен буде взятися хтось інший?

Звісно, я прийшов на зустріч вчасно. Це була дуже важлива зустріч. Та невідома вона важливіша за моїх власних дітей?

«Мої пріоритети розставлені зовсім не так, як слід!» – подумав я і подумки пообіцяв Богові, що в моєму житті відбудуться серйозні зміни. Проте з чого почати, я не знав.

ЧАС НАСТАНОВИ

- Запишіть чотири основні пріоритети у вашому житті.
- Підрахуйте, скільки часу протягом тижня ви відводите кожному з них.
- Дайте чесну відповідь, як ви використовуєте решту часу. Складіть список ваших занять у робочий і вільний час.
- Попросіть у молитві Божого благословення. Прочитайте Мал. 4:5, 6. Що вам необхідно

зробити, щоб стати ближчими до своїх дітей, навіть якщо вони вже дорослі?

- А тепер дуже серйозне запитання: коли ваше земне життя закінчиться або коли прийде Ісус (незалежно від того, що трапиться раніше), з ким би ви хотіли бути цілу вічність? Запишіть імена цих людей.
- Запитайте Бога: «Що мені необхідно змінити у своєму житті?». Не поспішайте закінчувати молитву. Стоячи на колінах, поміркуйте про те, як ви живете. Запишіть, що Бог відповів вам під час роздумів.

УВІЙТИ В ЇХНІЙ СВІТ

Із чого я повинен почати після того, як Бог знову привернув мене до моїх дітей? Над цим запитанням я задумувався ще 1999 року. Я знав, що хочу бути ближчим до них, хотів, щоб діти відчували: татко поруч. Я прагнув, щоб наші з Ейпріл діти на кожному етапі свого розвитку дедалі більше пізнавали Ісуса, відчували радість і мир. Я хотів показати їм ту мету, яку Ісус поставив перед нашою сім'єю й перед кожним із них зокрема. Я намагався зрозуміти, із чого повинен почати зміни. Проте до кінця я не розумів одного: яким має бути перший крок у побудові таких стосунків з дітьми, щоб у майбутньому побачити, як вони йтимуть по життю з Богом?

Молитва... Ми всі говоримо про неї, але чи багато з нас випробували її справжню силу? Друзі, закликаю вас частіше молитися! Тільки Бог знає, як ви можете доторкнутися до серця своєї дитини. Він палко бажає повернути вас вашим дітям. Він – Той, про Кого говорить пророцтво Старого Завіту:

«Ось Я пошлю вам пророка Ілля, перше ніж день Господній настане, великий і страшний! І приверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків, щоб Я не прийшов, і не вразив цей Край прокляттям!» (Мал. 4:5, 6).

Емоційно я був ближчим до свого служіння, ніж до сина й доньки. Я почав молитися Богові, щоб Він допоміг мені стати ближчим до своїх дітей. Я просив Бога, щоб Він наповнив моє серце ще більшою любов'ю до них.

Я хотів навчитися слухати сина й доньку серцем, не поглядаючи при цьому на годинник. Я не хотів, щоб ми стали чужими людьми, змушеними жити під одним дахом. Пізніше я почав помічати, як Бог працював наді мною, пробуджуючи в мені бажання розмовляти з дітьми на початку дня і в кінці. Через кілька днів після того, як Бог звернувся до мене, я проходив повз кімнату Джулії.

– Привіт, татку! – привіталася вона.

– Доброго ранку, Джуліє! – відповів я, як завжди, швидко пройшовши повз її кімнату, і почав спускати-ся сходами вниз.

Мої бесіди з донькою зазвичай були короткими. Проте Бог хотів, щоб я «пригальмував». Його спокійний тихий голос прошепотів мені: «Якщо ти хочеш одного разу привести цю дівчинку до Мене, тобі необхідно увійти в її світ».

«Добре, – подумав я, – але як це зробити?»

Мені необхідно було знати, чим вона цікавиться. До речі, я знав: найбільше їй хотілося, щоб я брав участь у всій її справах. Спільна діяльність – одна з мов її любові. Я зупинився і... повернув назад.

«І чим же мені сьогодні доведеться займатися з маленькою Джулією?» – думав я, підіймаючись сходами вгору.

Адже я навіть не помітив, у що вона грала, коли проходив повз її кімнату! Отже, я зупинився перед відчиненими дверима й почав спостерігати, чим же зайнята моя трирічна донька. У кутку стояв ляльковий будиночок, заставлений мініатюрними меблями, усюди на підлозі був розкладений одяг для ляльок і, звісно, самі її дорогі ляльки.

«Чудово! – подумав я. – Це саме те, чим я збирався займатися цього ранку! Гратися з ляльками! Однак я нічого не знаю про ляльок. У дитинстві я ніколи не грався з ляльками своїх сестер, що, між іншим, свідчить про мене як про справжнього чоловіка. Можливо, мені зайти пізніше?»

Проте Джулія миттю опинилася біля мене.

– Татусю! Ти прийшов, щоб погратися зі мною? – її зелені оченята сяяли від щастя й надії.

Хіба я міг сказати «ні»? Я обережно підійшов до улюблених «друзів» доньки. Сівши на підлогу, взяв одну з ляльок за голову. Я не знав, як потрібно брати цю іграшку, й обережно тримав її двома пальцями, наче дохлого щура, знайденого в коморі. Хвала Богові, що маленькі діти такі добрі й милосердні! Замість того щоб накинутися на мене за те, що я так нешанобливо тримаю її «дочку», Джулія підтримала мій героїчний вчинок:

– Татусю, ти такий хороший! Це моя улюблена лялька. Ти можеш гратися з нею, а я візьму іншу.

– Що мені тепер робити? – запитав я.

– Просто розкажи мені й ляльці якусь історію. Так само, як ти робиш це в церкві.

Я послухався. Так розпочалася моя «одісея» у світ власної доньки. Скажу наперед: щоб заволоді-

ти її серцем, завоювати її повну довіру до мене, мені знадобилося кілька років. На цей момент вона вже добре усвідомила для себе, що в тата для неї немає часу. Емоційно вона вже відкинула мене. Тому потрібен був тривалий період, щоб Господь спрямував наші серця одне до одного.

Аби подружитися зі своїм сином, мені довелося використовувати інші методи спілкування. У дитинстві Джейсон полюбляв розбирати різні предмети: нашу настільну лампу, дверний дзвінок, будильник тощо, тому ми подарували йому дитячий набір інструментів. Утім, виявилось, що він уже вийшов з віку іграшкових молотків і пластмасових цвяхів!

Я не дуже дружу з технікою. Я можу розібрати щось на деталі, а от зібрати їх назад – для мене вже проблема. Однак це й був світ Джейсона, і, щоб завоювати його серце, мені довелося поринути у світ інструментів. Джейсон був щасливий робити щось разом зі мною! Це був час, коли ми могли разом сміятися, розмовляти, робити якісь відкриття. І час, проведений з Джейсоном та Джулією, проклав стежину у світ нашої молодшої доньки Джесіки.

Нещодавно нашу восьмирічну Джесіку розпирало від цікавості. Я дізнався, що в одному магазині розпродують маленьких кроленят, курчат і каченят. А Джесіці завжди подобалося гладити або тримати в руках будь-яку живу істоту. Ось я й сповістив їй:

– Сьогодні я запрошую тебе поїхати зі мною до магазину.

Вона поглянула на мене спідлоба й запитала з неприхованим сумнівом:

– А куди ми з тобою поїдемо? За всілякими сукнями я не хочу. Що ми там робитимемо? У магазинах дуже нудно.

– Ми там побачимо ККК! – хитро підморгнув я.
Незнайома аббревіатура зацікавила її.
– Що це таке – ККК? – вимагала вона пояснень.
– Сама все побачиш. Гарантую, тобі дуже сподобається, – пообіцяв я.

Через кілька хвилин ми вже припаркувалися біля магазину. Донька взяла мене за руку, подивилася в очі й сказала:

– Давай уже хутчій підемо. Я хочу нарешті дізнатися, що таке ККК.

Вона буквально заштовхнула мене до магазину. За мить, побачивши курчат, кроликів і каченят, вона зраділа до нестями! Донька хотіла, щоб я спіймав кожне курчатко й каченятко, а вона могла потримати й погладити їх по черзі. Поки я тримав у долонях м'які пухнасті кульки, вона притискала їх до обличчя, заливалася сміхом і розмовляла з ними. А повертаючись додому, ми досхочу наговорилися, згадуючи нашу маленьку пригоду!

ЧАС НАСТАНОВИ

- Почніть молитися, щоб Господь допоміг вам відкрити своє серце для власних дітей і онуків, яких Він довірив вам.
- Складіть список дітей, яких Бог послав на вашому життєвому шляху. Навпроти кожного імені вкажіть захоплення цієї дитини, перевірте себе, наскільки добре ви її знаєте.
- Після цього складіть невеличкий план занять із кожною дитиною, якій ви хотіли б приділити

ти час, щоб увійти в її світ. Складіть розклад і виділіть час для кожної дитини. Обов'язково зробіть це!

- Не впадайте в розпач, якщо знадобиться багато часу, щоб налагодити зв'язки з вашими дітьми. Вони того варті! Будьте терплячими з ними та з самими собою.
- Прочитайте розділи 1 і 2 Євангелія від Луки. Поміркуйте над тим, як Ісус прийшов у цей світ, щоб достукатися до наших сердець. Він прийшов заради нас! Він не чекав, коли ми прийдемо до Нього.

Що ще ви можете взяти для себе з прикладу Ісуса, щоб налагодити стосунки зі своїми дітьми? Перерахуйте свої ідеї.

БОЖІ МРІЇ ПРО ДІТЕЙ

Ви знаєте, що відбувається нині з вашими дітьми? Коли ви востаннє вдивлялися в їхні обличчя, зазираючи їм в очі? Ви згодні, що сенс життя для батьків – їхні діти? Ви бачите, як очі ваших дітей світяться надією, радістю, любов'ю, як вони бажають навчитися чинити правильно, бути слухняними батькам і Богові? Саме про це свідчать їхні променисті оченята.

Вдивляйтеся в очі дітей на вулицях, на дитячих майданчиках, у шкільних коридорах, у церкві. Зазирніть в очі власних дітей. Що ви бачите?

У сучасному світі багато дітей живуть без ласки, любові, уваги й турботи з боку дорослих. Багато хто росте покинутим напризволяще, черпаючи інформацію з телебачення або від «кмітливих друзів». Вони ростуть, не маючи поруч того, хто міг би вислухати їх, відповісти на запитання, хто подбав би про них і допоміг пізнати Ісуса Христа. Багатьох дітей батьки відсувають на задній план, наказуючи їм «зачекати». І вони чекають доти, доки самі не стануть дорослими. Вони живуть зовсім не тим життям, яке приготував для них Бог!

Про що мріє Бог, думаючи про ваших дітей? Запишіть перші три думки, які щойно промайнули у вас в голові у відповідь на це запитання:

1.
2.
3.

Якось восени, прогулюючись парком, я попросив Бога допомогти мені дивитися на дітей Його очима, зрозуміти Його мрії щодо них. Тривалий час ми з дружиною були занепокоєні тим, що багато дітей втрачають віру в Бога у підлітковому віці або після двадцяти років, а деякі взагалі не вірять в Нього. І ось одного осіннього дня, після кількох місяців палкої молитви про вирішення цієї проблеми, я просив Бога відкрити мені Його бачення.

Під час моєї бесіди з Ним я боровся із сумнівами: можливо, я не та людина, якій Бог хоче відкрити, як достукатися до сучасного покоління. Можливо, мені не вистачає мудрості, досвіду, цілеспрямованості, щоб знати й чинити так, як Він очікує від мене. «Але мій Боже, – просив я, – я дуже хочу цього. Я зроблю все, що Ти попросиш, аби допомогти дітям. Просто скажи мені!».

Незабаром Бог відповів мені, але я не був готовий до того, що Він сказав. Я очікував, що це буде якась грандіозна ідея. А Він прошепотів моєму серцю таке до болю просте: «Доне, ти не займаєшся з дітьми». Простота Його відповіді збентежила мене. «Що Ти маєш на увазі? – заперечив я. – Ми робимо все можливе для дітей. Ми одягаємо їх, годуємо, вчимо, наставляємо і проповідуємо їм! Я знаю багатьох дітей, які беруть участь у різних програмах, де їх навчають тільки добра, передають знання про Тебе!».

Проте потім інша думка вразила мене, як блискавка: «Навчаючи дітей всього доброго, можна так і не привести їх до Христа».

«Отакої! – подумав я. – Ми можемо вкладати у своїх дітей багато зусиль, але що врешті-решт приведе кожного з них до особистих стосунків з Ісусом?» Прямуючи стежиною, я почував себе, наче в тумані. І тоді Божий голос знову зазвучав у моїй свідомості: «Ще одне. Ти не дозволяєш батькам бути їхніми особистими наставниками, які ведуть дітей до Христа».

Це збентежило мене, і я зупинився, щоб розібратися. Я чесно зізнався, що все, що я робив для дітей, відбувалося переважно без участі батьків. До того ж я зрозумів, що мої зусилля зосереджувалися на тому, щоб полегшити батькам тягар відповідальності, а це руйнувало їхній духовний зв'язок з дітьми. Вони могли привести своїх дітей до школи, церкви або на якусь програму і... втекти. Чи є в цьому Божя воля?

За кілька днів до цієї розмови з Богом я по-новому відкрив для себе три дивовижні тексти Святого Письма, у яких побачив Божі мрії щодо Його дітей. Будь ласка, прочитайте ці тексти і підкресліть їх у своїх Бібліях. Моліться про них! Думайте про них! Почніть жити ними!

1. Дії 2:17

«І буде останніми днями, – каже Бог, – Я виллю від Духа Мого на всяке тіло, і будуть пророкувати ваші сини і ваші дочки, а ваші юнаки видіння побачать, і вашим старцям будуть снитися сні».

Бог мріє про те, щоб:

- кожна людина, зокрема дитина, була сповнена Духа Святого;

- кожна дитина пророкувала або розповідала світові про Ісуса Христа;
- старше й молодше покоління були не тільки об'єднані одним баченням і Божими мріями, а й втілювали їх у життя!

2. Малахії 4:5, 6

«Ось Я пошлю вам пророка Іллію, перше ніж день Господній настане, великий і страшний! І поверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків, щоб Я не прийшов, і не вразив цей Край прокляттям!».

Бог мріє:

- повернути серця батьків до їхніх дітей;
- повернути серця дітей до їхніх батьків.

3. Повторення Закону 6:4-7

«Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш – Господь один! І люби Господа, Бога твого, усім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю! І будуть ці слова, що Я сьогодні наказую, на серці твоїм. І пильно навчиш цього синів своїх, і будеш говорити про них, як сидітимеш удома, і як ходитимеш дорогою, і коли ти лежатимеш, і коли ти вставатимеш».

Бог мріє, щоб батьки:

- усім серцем любили Його;
- слухалися Бога, усією душею прагнучи жити за прикладом Ісуса;
- були наставниками для своїх дітей.

Ось що Господь вклав у моє серце. Він спонукав мене очолити рух, який надихне батьків і дитячих наставників направляти дітей до Ісуса Христа. Я відчув спонукування негайно ж взятися до втілення Божої мрії. Тоді я навіть не уявляв, чого це мені коштуватиме!

Часом для того, аби людина повністю присвятила себе виконанню Божих задумів, її необхідно добряче струснути, упокорити й підштовхнути вперед. Зі мною так і сталося. Свою місію я розпочав одразу ж, повернувшись із прогулянки. Я поділився з дружиною тим, що Бог вклав у моє серце, і вона довгий час про це молилася. Бог з'єднав наші серця, щоб ми разом взялися за виконання Божого доручення.

Аби не забути цей досвід, я накидав простий план реалізації того, що Бог вклав мені в серце щодо наставницького служіння дітям. Коли за кілька днів ми із сім'єю були на богослужінні, я знайшов більше двадцяти служителів, готових почути те, що Господь відкрив мені. Я поділився цим з ними і попросив їх висловити конструктивні зауваження. Зрештою, усі без винятку одностайно заявили: «Це від Бога. Ти повинен це зробити!».

Повернувшись додому, я знав, що моїм дітям необхідно взяти участь у тому, що Бог бажає здійснити через нашу сім'ю. Із цією думкою я запропонував їм залізти мені на спину й покататися у дворі.

– Бачите зірки? – спитав я. Сотні років тому, вказавши бездітному Авраамові на зоряне небо, Бог пообіцяв йому стільки нащадків, як зірок, і закликав його вийти із землі, де він народився і жив, щоб піти туди, куди Він його поведе. А зараз Бог закликав мене і вашу маму залишити це місце, щоб розпочати особливе служіння – приводити багатьох дітей до Ісуса. Я впевнений, Він подбає про нас так само, як подбав про Авраама.

– Куди ми підемо, тату? – запитали Джейсон і Джулія, коли ми розглядали зоряне небо.

– Я не знаю. Але хочу вас запитати, ви підете з нами?

– Так, татку! Ми йдемо з вами! – хором відповіли діти.

Отже, протягом чотирьох місяців після того, як я зрозумів план Бога щодо мого життя, Він допоміг знайти заміну мені як керівнику Відділу молодіжного служіння, і я продав будинок. Тепер у нас не було свого житла і не було роботи, завдяки якій я міг би сплачувати рахунки. Проте я був переконаний: усе було зроблено згідно з Божим провидінням, і моя сім'я була готова йти за мною!

ЧАС НАСТАНОВИ

- Перечитайте згадані вище тексти. Моліться, щоб Господь відкрив ваше серце дітям, «струснув» вас і повів уперед.
- Ви ніколи не зможете повести дитину за Ісусом, якщо самі не йтимете слідом за Ним. Прийдіть до Ісуса! Він любить вас значно сильніше, ніж ви можете собі уявити. Обдумайте перший крок, який зміцнить ваші стосунки з Господом, і зробіть його!
- Бог любить дітей, які є у вашому житті: ваших синів і дочок, ваших юних братів і сестер, дітей на вашій вулиці й у церкві. Виділіть для них час у найближчі тижні. Це справжнє блаженство – разом з дітьми пізнавати Бога! Розкажіть їм про свою віру простими словами. Не проповідуйте – поділіться з дітьми тим, що Бог здійснює у вашому житті. Запитайте про їхні потреби й пообіцяйте, що будете за них молитися.

ЯСКРАВО-ЧЕРВОНА КРАВАТКА

«Тік-так, тік-так, тік-так», – тікав годинник у фойє гірського котеджу. Ми всією сім'єю відпочивали тут декілька тижнів (цей відпочинок був запланований і оплачений ще до того, як я пішов з колишнього служіння). Чого наші діти не знали, то це того, що за кілька днів наш відпочинок закінчиться, гроші теж, а ми досі не знаємо, куди хоче послати нас Бог, щоб розпочати служіння дітям.

Годинник продовжував тікати, час швидко минав. Удень ми гуляли з дітьми, гралися з ними, проводили сімейні богослужіння, разом готували їжу. А вночі, коли діти вже спали, ми з дружиною вставали і молилися, хвилюючись за майбутнє і сподіваючись, що Бог подбає про нас. Мені хотілося б сказати, що я відчував душевний спокій, проте це було не так. Мої сумніви заступали Божу милість, яку Він виявляв до нашої сім'ї.

Ви навіть уявити собі не можете, що трапилося далі! Коли грошей у нас залишилося буквально на один день, мені зателефонували. Нас запросили очолити служіння дітям і сім'ям у тій церкві, де ми

з Ейпріл вінчалися. Це Коледждейл, штат Теннессі. Одне тільки мене збентежило: церква і конференція запропонували мені зарплату наполовину меншу за попередню.

Живучи на Землі, ми дуже переймаємося, коли справа доходить до грошей. Проте Бога ніколи не лякає думка про те, скільки коштів потрібно для служіння. Він запевняє, що зможе забезпечити кожного, кого покликав. Декілька наступних тижнів чотири фінансові організації вирішували питання матеріальної підтримки нашої сім'ї, у результаті чого (слава Богу!) ми отримали все необхідне.

Протягом останніх восьми років Бог забезпечував і нас, і всі потреби нашого служіння дітям, головна мета якого – зробити кожну дитину учнем Ісуса Христа. Бог дав нам місіонерський колектив і волонтерів, які були готові допомогти дітям навчитися довіряти Ісусові, йти слідом за Ним і розповідати про Нього іншим людям!

Часто Божя відповідь приходить звідти, звідки ми найменше її очікуємо. Бог любить виявляти турботу, ведучи нас тими шляхами, на яких наш погляд спрямований тільки на Нього! Думаю, інколи Бога забавляє наша реакція на Його провидіння. Декілька років тому, повертаючись додому із Сан-Дієго, я вирішив одягнути піджак і краватку всупереч своїй звичці одягати в дорогу простий і зручний одяг. Того ранку на мені був яскраво-зелений піджак і яскраво-червона краватка, на якій були зображені діти всіх національностей, об'єднані в коло. Так одягнутися мене спонукав Господь, оскільки під час польоту я мав зустріти чоловіка, який зверне на мене увагу саме через одяг. «Що ж Бог задумав на сьогодні?» – думав я, зав'язуючи краватку.

Літак летів до Даласа, де я мав здійснити пересадку. Я розглядав пасажирів справа і зліва: чи є серед них людина, з якою я повинен зустрітися? Коли літак уже кружляв над Даласом, я поглянув на годинник: часу, щоб встигнути на наступний рейс, залишалося обмаль. «Встигнути буде не так і просто! – подумав я. – Оскільки літак приземлиться із суттєвим запізненням, мені доведеться бігти!»

Я збіг трапом і помчав щодуху, тримаючи в одній руці ноутбук, а в іншій – сумку з речами. Мені здалося, що я пробіг кілька кілометрів, перш ніж знайшов потрібну стійку реєстрації.

– Я можу ще пройти до літака? – запитав я працівника аеропорту.

На табло повідомлення про посадку вже не висвічувалося... І тоді я подумки помолився: «Боже, прошу, допоможи мені сісти на цей літак і потрапити нарешті додому, до своєї сім'ї!».

– Так! – почув я у відповідь. – Ми довеземо вас до цього літака! Ви готові?

Інший працівник швидко посадив мене в автомобіль, і ми погнали через аеродром до літака.

Піднявшись трапом, я пройшов між рядами крісел до свого місця, відчуваючи на собі погляди інших пасажирів, яких цікавило, заради кого затримали рейс.

– Мені подобається ваша краватка! – сказала жінка, яка сиділа позаду мене. – Те, що на ній зображено, щось означає?

Поглянувши на свою яскраво-червону краватку, я відповів:

– Так! Це означає, що я люблю працювати з дітьми. Я займаюся служінням, яке допомагає батькам духовно наставляти і виховувати своїх дітей.

Коли літак пішов на посадку, я подумки запитав Бога: «Невже це саме та людина, з якою я мав зустрітися? Адже ця жінка весь час читала книгу!».

Приблизно за п'ятнадцять хвилин до приземлення чоловік, який сидів у другому ряду, повернувся до мене й сказав:

– Я чув, що ви відповіли жінці, зайшовши до літака. Ви займаєтеся служінням дітям. Чи не могли б ви розповісти мені про це детальніше?

Поки літак робив останні кола перед приземленням, я розповів про те, до чого мене закликав Бог: я повинен підготувати до служіння батьків і всіх дорослих, охочих допомогти дітям прийти до Ісуса. Я розповів йому, як Бог закликав мене ризикнути власним комфортом, щоб поділитися Його планами щодо дітей з усіма, з ким тільки зможу. Чоловік слухав дуже уважно і ставив серйозні запитання. Тим часом наш літак приземлився.

– Дякую вам за те, що ви робите для дітей, – сказав мій супутник.

Ми потиснули один одному руки, і він поспіхом зійшов з літака. Я взяв свій багаж і вийшов до терміналу. Там я знову зустрів цього чоловіка. Він щось записував.

– Ось, тримайте. Сподіваюся, це допоможе, – сказав він, простягаючи мені складений аркуш паперу. Я подякував йому, і він пішов.

Дружина і діти чекали мене на іншому боці паспортного контролю. Після численних обіймів я промовив:

– Думаю, Бог щойно зробив дещо особливе для нас, щоб показати, який Він великий! Погляньте, що дав мені мій супутник.

Я розгорнув аркуш. Це був чек на три тисячі доларів! Я почав шукати цього чоловіка, але його вже

не було. Унизу на чеку було написано: «Для Божої справи».

– Так! Бог справді великий! – вигукнули ми.

Серед потоку й метушні пасажирів ми схилили голови й подякували нашому великому Богові за турботу та допомогу в нашому служінні дітям! Ми ніколи більше не зустрічалися з тим чоловіком і нічого не чули про нього. Але завжди, коли я одягаю свою яскраво-червону краватку, вона нагадує мені, що Бог влаштовує такі зустрічі й дає все необхідне, аби тільки ми йшли Його шляхом.

ЧАС НАСТАНОВИ

- Зберіть свою сім'ю і разом прочитайте 4-й розділ книги Ісуса Навина. Обговоріть, чому Бог хотів, щоб Його народ збирав камені. Що означають ці камені?
- Протягом трьох хвилин усі разом знайдіть в домі речі, які нагадали б вам про вірність Бога. Це можуть бути фотографії або якісь дрібнички, які свідчать про важливі події у вашому житті, про Божу любов і турботу. Запропонуйте кожному члену сім'ї розповісти історію, пов'язану з тим чи іншим предметом.
- Як Бог дбав про вашу сім'ю останнім часом? Що Він відкривав вам, використовуючи шляхи, якими вів вас у минулому?
- Бог закликає вас і вашу сім'ю всю увагу сконцентрувати на Його турботі й менше думати про те, що вас непокоїть зараз. Прочитайте і запам'ятайте цей біблійний вірш: Филп. 4:19.

РОЗДІЛ 5

ЗАГУБИТИ І ЗНАЙТИ

Взуття вкрите порохом. Джинси і футболка в тирсі. За вухом стирчить олівець. Це Майк, головний підрядник. Він любить зводити будинки, і ці будинки – справжні витвори мистецтва. Ось його історія. І Божа теж.

Майк завжди багато працював. Коли я зустрів його вперше, він працював шість днів на тиждень з восьмої години ранку і до першої або другої ночі. Він уміє все, але завершальні опоряджувальні роботи – його стихія. Наприклад, варто тільки поглянути на камін в одному з побудованих ним будинків, і ви зрозумієте, про що я говорю. Це просто шедевр!

Багато років Майк жив у такому шаленому робочому ритмі, і тому дружина та діти бачили його дуже рідко. Річ у тім, що сім'ї, яка швидко зростала, було важко зводити кінці з кінцями, а Майк з дружиною хотіли дати дітям хорошу освіту. Як і в більшості американців, у нього були борги, тому й доводилося працювати понаднормово.

Декілька років тому дорогою до церкви Майк разом з дружиною намагалися допомогти сину Джоше-

ві вивчити довгий пам'ятний вірш. Протягом тижня в Майка не було на це часу. По правді кажучи, він взагалі не бачив свого сина не тільки минулого тижня, а постійно...

Джош намагався повторити біблійний текст, але щоразу плунав слова. Урешті-решт він стомився і здався. «Я не можу його вивчити!» – заплакав хлопчик.

Цієї миті Майку увірвався терпець, і він грубо наварив сина, а після цього в церкві його обсіли невеселі думки: «У чому річ? Щось не так! Я хочу виростити своїх дітей у християнській вірі, але не отримую від цього задоволення».

Протягом усього богослужіння і після обіду Майк відчував дискомфорт. Крім того, усі вихідні він прокручував у пам'яті те, як він змушував сина запам'ятати біблійний вірш. Майк навіть не міг спати: його мучило сумління, що він приділяє дітям так мало уваги...

У понеділок ввечері Майк пішов на дитячу зустріч: він зрозумів, що має бути зі своїми синами! Розповідаючи мені цю історію, Майк усміхнувся: «У центрі кімнати оточений дітьми стояв чудний високий хлопець в окулярах. Він запитав: „Хто хоче бути учнем Ісуса Христа?“. Цим хлопцем був я».

На радість Майка, його другий син Патрик записався до дитячої молитовної групи «Діти й учнівство». Коли Майк отримав запрошення на наші зустрічі для батьків, то негайно відрядив на них свою дружину Вікторію. Сам він був надто зайнятий. Проте Вікторія знала інше: для їхньої сім'ї буде краще, якщо батько хоч іноді відвідуватиме ці зустрічі.

Пізніше Вікторія поділилася своїми думками з Майком: «Я відчуваю, що наша сім'я потребує змін». Вікторія знала: для того щоб їхні діти були щасливі

та слідували за Ісусом, вони з Майком повинні щось кардинально змінити.

Часто, щоб встигнути на сімейне богослужіння, Майку доводилося раніше йти з роботи, а потім повертатися й закінчувати справи. Іноді робочий графік змушував переносити сімейні богослужіння на 10 чи 11 годину вечора. Дітям, думав він, такі пізні зібрання не приносять радості, і тоді він замислився, чи варте це таких зусиль. Він отримав відповідь, коли одного разу, дуже пізно повертаючись додому, роздумував над тим, щоб відмінити сімейну молитву. Проте Патрик зустрів батька запитанням: «Татку, а ти нічого не забув?». Вирішивши підіграти сину, Майк відповів: «Можливо! А що саме?».

Патрик з радістю нагадав: «Татку, сьогодні в нас ще не було сімейного богослужіння!». Цієї репліки сина було достатньо, щоб Майк зрозумів: час, який він приділяє своїм дітям, приносить добрі плоди. І, як багато хто з нас, Майк усвідомив, що коли робота займає переважну частину часу, то тоді дуже важко знайти його для сім'ї, для щоденного спілкування з Богом.

Проте одного разу трапилося те, що могло згубно вплинути на подальше життя цього чоловіка та його сім'ї. У березні 2009 року Вікторія відвезла Майка до пункту швидкої допомоги. Увечері йому раптом стало зле: оніміла права частина тіла. І Вікторія зрозуміла, що чоловікові терміново потрібна допомога лікарів.

У пункті швидкої допомоги його стан, здавалося, стабілізувався, але в одну мить він упав з ліжка. У 39-річного Майка стався обширний інсульт, паралізувало праву руку, відняло мову. Пізніше він сказав мені: «Якби я опинився в лікаря на кілька хвилин пізніше, мене би вже не було».

Лежачи на лікарняному ліжку, він подумки повертався в минуле. Думаючи про своїх дітей, він із жахом усвідомив, що не цінував їх так, як того очікував Бог. Майк благав Господа дати йому ще один шанс зблизитися з дітьми, щоб наставити їх у вірі. Він палко молився: «Господи, я недостатньо часу приділяв своїм дітям, пробач мені!».

Хвала Господу, нині Майк може ходити, розмовляти, спілкуватися з людьми. Щоправда, його права рука повністю ще не відновилася, і Майк не може майстерно виконувати тонку роботу по дереву, як колись. Працювати з інструментами тепер досить складно, часто це спричиняє біль. Та незважаючи на це, Майк дякує Богові за пережите.

Він відновив своє щоденне спілкування з Богом. Його шлюб з Вікторією та стосунки з дітьми засяяли новими барвами. Тепер Майк сприймає кожен день як Божий дарунок і присвячує його Христу, своїй сім'ї та особистому євангельському свідченню!

Деякі місяці тому Майк завершив будівництво дому для Джорджа, прикутого до інвалідного візка. Майк просив Бога: «Господи, покажи мені, що я можу зробити для цієї людини. Я не можу використовувати свою руку, як раніше, але знаю, як зводити будинки».

Спочатку Майк прийшов до Джорджа, щоб встановити пандус для інвалідного крісла і в такий спосіб полегшити життя господаря. Закінчивши свою роботу, Майк помітив, що будинок пора ремонтувати, і зателефонував мені: «Доне, цьому чоловікові потрібен не тільки пандус. Йому потрібен новий будинок!».

Через кілька тижнів молитов Майк поділився зі мною своєю ідеєю: «Я хочу, щоб наша церква безплатно побудувала для цього чоловіка новий будинок».

Через два з половиною місяці, завзятої праці батьків, дітей і всієї церкви Джордж переїхав у новий затишний будинок, який не коштував йому ані цента!

ЧАС НАСТАНОВИ

- Якби ви знали, що сьогодні вночі у вас станеться інсульт, чи наповнили б ви вже сьогодні новим змістом:
 - свої стосунки з Ісусом Христом;
 - свій шлюб;
 - свої стосунки з дітьми;
 - своє особисте євангельське свідчення?
- Що заважає вам зробити це? Яке найвагомніше виправдання ви зазвичай знаходите, щоб не віддавати дітям стільки часу й зусиль, скільки потрібно?
- Віддайте ці проблеми Господу Ісусу Христу. Його благодать, прощення і допомога мають велику силу, і Він обов'язково допоможе вам! Прочитайте Божі обітниці: 1 Івана 1:9; Филп. 4:13, 19.

200 БУТЕРБРОДІВ, АБО КОЛИ БОГ УСМІХАЄТЬСЯ

Привабливий. Спокійний. Упевнений. Це Ален. Він любить їздити на спортивних машинах, легко та впевнено спілкується з людьми, у нього талант перетворювати мрії у фінансовий успіх. Його стиль життя схожий на рух з високою швидкістю. Розмовляючи з ним лише кілька хвилин, ви не один раз почувєте, як дзвонить його телефон. Ален любить зміни, ненавидить нудьгу і донедавна відчував себе дуже комфортно в церкві, незважаючи на те що Бог у нього був, відверто кажучи, на другому плані.

Ален першим заговорив про участь сина в дитячій молитовній групі: «Я хочу, щоб мій син Ерік отримав щось більше в стосунках з Богом, ніж я в його віці».

Сам він не приєднався до групи, оскільки в нього не було ні краплі бажання щось змінювати у своєму житті; він просто хотів, щоб його син по-справжньому полюбив Бога.

Цей заклопотаний тато щотижня приводив Еріка на заняття, де діти разом із батьками вивчали Біблію.

Протягом цих тижнів Ален часто повторював: «Це буде дуже добре для Еріка. Він потребує цього!»

Який же сюрприз приготував Бог для Алена! Коли Ерік дізнався, як важливо щодня проводити час із Богом, батько його підтримав: «Так, синку, це правильно. Ти будеш розумником, якщо так робитимеш».

Одного разу рано-вранці Ален прокинувся з бажанням посидіти в тиші, почитати Біблію і помолитися. Ерік, увійшовши до його кімнати, став як вкопаний: він ніколи не бачив, як батько молиться.

– Що ти робиш? – запитав він.

– Це час мого особистого спілкування з Богом, – відповів Ален.

Брови Еріка піднялися догори, він кулею вилетів з кімнати й незабаром повернувся з Біблією в руках. Хлопчик підсунув крісло поближче до батька й почав читати Біблію вголос. Коли Ален наступного тижня прийшов у групу, він виглядав щасливим. Побачивши його, ви б подумали, що він заробив мільйон доларів.

«Знаєш, що зі мною трапилося минулого тижня?» – запитав він мене й з ентузіазмом поділився тим, як Ерік застав його наодинці з Богом. Приємно було дивитися на нього, такого радісного. Тимчасом як він зміцнював свої стосунки з Богом, син, дивлячись на нього, робив те ж саме.

Ален духовно наставляв свого сина, і його серце теж змінювалося. Спонукаючи Еріка щодня проводити час наодинці з Богом, він і сам почав спілкуватися з Ним. Допмагаючи сину засвоїти біблійні уроки віри, Ален зростав духовно разом із ним.

Він часто повторював: «Біблію легко зрозуміти навіть дітям. Проте наскільки це корисно дорослим!».

Ален спонукав свого сина ділитися вірою в Ісуса з іншими людьми, але він і не думав, що одного разу сам почне свідчити.

Коли черговий цикл зустрічей нашої групи підійшов до завершення, Ален замислився: чого Бог очікує від нього далі? Сам він любить людей, вправний організатор, йому подобається дбати про безпритульних. Алену захотілося ділитися своєю вірою в Ісуса Христа таким чином, щоб залучити до цього служіння не тільки свою сім'ю, але й інші сім'ї.

Ален думав, молився і знайшов відповідь, як його сім'я може змінити суспільство силою Ісуса Христа. Пам'ятаю, як серед тижня отримав повідомлення від Алена: «Приходьте цієї суботи о 15:00. Допоможіть зробити 200 бутербродів для безпритульних».

Наступної суботи ми поїхали туди, де нас чекав Ален. На стоянці було багато машин. У залі ми побачили декілька довгих столів, за якими обіруч сиділи діти і робили бутерброди. Вони сміялися, жартували і вигукували: «Ще хліба!» або: «У нас закінчився сир!», а хтось з радістю рапортував: «У нас усе готово!».

За 20 хвилин 200 бутербродів були зроблені й запаковані в пакети з фруктами та печивом.

Потім ми поїхали в центр міста. Наші автомобілі їхали слідом один за одним, наче в мурашиному ланцюжку. Діставшись місця призначення, ми побачили багато бідно вдягнених людей, безпритульних чоловіків і жінок. На узбіччі дороги було розкидане сміття. Там проїжджали і патрульні поліцейські автомобілі, але жоден з них чомусь не зупинився.

Ми вийшли зі своїх автомобілів, відкрили коробки і почали роздавати бутерброди. Люди жадібно, наче морські чайки, хапали їжу. За кілька хвилин бутерброди просто розмели.

Відтоді Ален повторював цю акцію щомісяця, а його дружина та діти допомагали йому. Так поступово це перетворилося на сімейне служіння. Декілька перших місяців Ален просив мене молитися з людьми на вулиці. «Я все організую, оплачу, зроблю так, щоб усе вийшло, а ти молися», – попросив він мене.

Однак Бог вклав у його серце зробити більше. Однієї із субот, коли ми закінчили роздавати їжу і вже розмістилися по машинах, Ален підбіг до мене. «Пішли зі мною вниз цією вулицею, – попросив він. – Я побачив там велику групу безхатків».

Ідучи вулицею, ми справді побачили багато бідно одягнених людей, які грілися на сонці. Ален роздав їм пляшки з водою. Я зрозумів: він хотів, щоб я помолвився з кожним із них.

«Доне, помолися із цими людьми, – попросив він, вказуючи на кількох нещасних. А потім додав: – Я піду помолюся з отими».

За кілька хвилин я приєднався до Алена. Він тактовно розмовляв зі старенькою, вигляд якої свідчив про роки, проведені на вулиці.

«Чи можу я з вами помолитися?» – запитав він її.

Я слухав, як Ален молився з нею, а потім стежив, як він дбає про людей, яких раніше просто не помічав.

«Дякую Тобі, мій Боже, що Ален одного разу зрозумів: його син Ерік потребує його духовних настанов, – подумки молився я. – Господи, Ти змінив життя обох». Я знав: Господь зараз усміхається.

Я сів у машину і поїхав додому з вдячністю в серці.

ЧАС НАСТАНОВ

- Про які досвіди своїх дітей з Богом ви мрієте? Чи хочете ви, щоб у них був такий самий досвід віри, як у вас, чи навіть більший?
- Як ви думаєте, що вашим дітям необхідно перейняти у вас, щоб вони стали на шлях віри?
- Помоліться Богові, щоб Він приготував ваше серце до вивчення Святого Письма. Прочитайте Якова 2:14-20. Що ви збираєтеся робити, щоб ваша віра в Христа зростала? Чи впливає позитивно ваше життя на навколишніх людей?
- Якими дарами наділив вас Бог, щоб ви могли служити суспільству? Якими дарами Він наділив вашу сім'ю? Які проблеми вашого району, міста й суспільства непокоять вас і вашу сім'ю?
- Почніть молитися особисто і всією сім'єю про те, як ви можете послужити суспільству й ділитися своєю вірою в Ісуса Христа. Моліться доти, доки не зрозумієте, чим ваша сім'я може послужити людям.

РОЗДІЛ 7

СКЛАДЕНИЙ ІСПИТ ФРЕНКА

Френк завжди приводив двох своїх синів на біблійні сімейні зустрічі. З його боку це був справжній подвиг, зважаючи на те, що Френк, батько-одинак, не тільки працював на повну ставку, а ще й підробляв. Коли з'являвся вільний час, він купував продукти, готував їжу, прав, розбирав завали в «зоні бойових дій» з назвою квартира і т. д.

Одного разу я приїхав у місто, де жив Френк, і зустрівся з дитячою молитовною групою, яку він відвідував разом із синами. Я провів урок, розповів про план Бога для щастя кожної сім'ї. Френк і його хлопчики читали вголос біблійні тексти, відповідали на запитання, брали активну участь у дискусіях, а в кінці спорудили зі стільців «сімейні кола». Ця частина зустрічей називається «Мій світ», коли батьки розповідають своєму сімейному колу, як вони намагаються жити згідно з біблійним вченням. Діти ставлять запитання своїм батькам, адже їх цікавлять досвіди віри старших. Усе це приносить велику духовну користь, тому що саме під час таких зустрічей діти вирішують жити згідно зі Сло-

вом Божим. Того вечора все йшло чудово, я був вельми задоволений. Але, як виявилось, передчасно...

Я переходив від одного «сімейного кола» до іншого. Ми звершували молитву про благословення сім'ї згори. Це фінал зустрічі, потім люди розходяться по домівках. Черга дійшла і до «сімейного кола» Френка, але після молитви він відрядив дітей до іншої кімнати й виглядав розгубленим, коли промовив:

– Мені необхідно з вами поговорити. Приділіть мені, будь ласка, кілька хвилин.

Я подумав: «Цікаво, що цього батька так засмутило?».

Френк пояснив:

– Сьогодні все почалося, як зазвичай, з вивчення Біблії, але в мене виникло гнітюче відчуття, що щось не так. І ця проблема – в мені! Коли я читаю Слово Боже, то бачу: Господь наказав, що для спільного життя чоловік і жінка повинні укласти шлюб.

– Так, – погодився я, – ви правильно розумієте Слово Боже. У чому ж проблема?

– Сьогодні ви поставили мене в незручне становище, запропонувавши розповісти своїм хлопчикам про правила життя за Божим Законом! Відповідаючи на запитання синів, я говорив їм, що вони повинні берегти себе в чистоті, інакше згодом, коли виростуть, вони не зможуть створити міцну сім'ю. Я розповідав їм, що тільки в шлюбі інтимні стосунки вважаються законними. Але як при цьому було мені?! Адже в нашому домі живе жінка, яка мені не дружина! Тепер вони знають, що їй у нашому домі не місце, – обличчя Френка відображало душевну боротьбу. – Що мені робити? – нарешті промовив він.

Я не бачив іншої можливості допомогти йому, як тільки поставити зустрічне запитання: «А що говорить про це Божий Дух, Котрий наставляє нас у Слові Божому?».

Відповідь Френка показала всю глибину його внутрішнього конфлікту:

– Прогнати її подалі від себе? Але як я можу це зробити? Вона не хоче реєструвати наші стосунки, а я кохаю її. Я не хочу її втратити.

Ми разом помолилися. Я просив Бога дати Френку сили жити за Божим Законом. Френк не дав мені жодних обіцянок. Та я про це й не просив. Я просто запевнив його, що молитимуся за нього, тому що перед ним – складне рішення. Чоловік пішов, похнюпивши голову, наче щойно втратив роботу.

Минали місяці. Щоразу, зупиняючись у місті, де мешкав Френк, я відвідував його групу. Він усміхався мені й швидко проходив повз. Я не припиняв молитися, щоб Господь допоміг цій хорошій людині вчинити правильно.

І ось черговий курс наших зустрічей підходив до завершення. Наприкінці останнього заняття Френк підійшов до мене і сказав:

– Обидва мої хлопчики хочуть прийняти хрещення! Чи не могли б ви завітати до нас і поспілкуватися з ними, щоб підготувати до цієї події?

– Звісно, я буду радий зробити це! – відповів я.

І ми домовилися про час мого візиту.

Ми провели прекрасний вечір, вивчаючи біблійні уроки. Я сподівався, що Френк розповість мені про свій вибір, але ми так і не торкнулися цієї теми.

Через деякий час я знову заїхав до Френка. Перш ніж вийти з машини, я помолився: «Господи, дякую Тобі, що Ти дозволив синам Френка вибрати Тебе. Допоможи й самому Френку твердо стати на Твій бік, бути вірним Твоїм Заповідям».

Того вечора ми зібралися у вітальні. Я попросив хлопчиків розповісти про свою віру в Ісуса, про те,

чому вони хочуть прийняти хрещення. З юнацьким ентузіазмом вони заявили, що готові зробити так, щоб увесь світ дізнався, Кого вони вибрали своїм Другом:

– Нашим хрещенням ми хочемо оголосити всім друзям і знайомим, що тепер належимо тільки Господу. Віднині ми живемо з Ним і для Нього.

Френк слухав їх і усміхався, опустивши очі.

Ми говорили з хлопчиками про спасіння, дароване нам завдяки жертві Ісуса, а потім про Слово Боже як основу віри. Я побачив, як вони щиро довіряють Святому Письму.

Френк підтвердив:

– Я бачу, як змінилися мої хлопчики. Вони стали набагато кращими.

Потім ми схилили коліна й помолилися про те, щоб Господь благословив рішення хлоп'ят укласти з Ним завіт. Того вечора я повертався додому і щасливим, і сумним водночас. Я дивувався тому, як Френк, дивлячись на своїх синів і пишаючись їхньою вірністю, сам може залишатися невірним.

«Боже, – почав благати я, – огорни Френка Своєю любов'ю. Прихили його до Себе!»

Я знав, що для хлопчиків буде великим випробуванням рости в домі, де батько говорить одне, а робить інше. Це перешкоджатиме успішному духовному розвитку і навіть загрожуватиме спасінню. У полоні таких думок, спускаючись стежиною до припаркованого автомобіля, я почув голос Френка.

– Зачекайте! Хвилиночку! – догнав він мене. – Я не можу більше дивитися, як мої хлопчики вибирають Христа, а я стою осторонь! Я не можу змиритися з думкою, що вони будуть у Божому Царстві без мене. Я прийняв рішення: моя подруга повинна піти!

Через декілька тижнів сини Френка охрестилися. Я був там. Я побачив на обличчі Френка радість, якої не бачив до цього, і спокій, якого цей світ не може дати.

– Вона пішла, – прошепотів він мені, обіймаючи своїх хлопчиків, – і тепер з Божою допомогою у нас усе буде прекрасно!

ЧАС НАСТАНОВ

- Помоліться і попросіть Господа підготувати вас до того, щоб почути Божий голос. Прочитайте Матвія 16:24-26. Поясніть значення цих текстів дитині, з якою спілкуєтесь. Розкажіть їй, що ці тексти означають для вас.
- Якщо діти запитають, що найцінніше у вашому житті, що ви відповісте?
- Зізнайтеся чесно, які ваші вчинки могли б збентежити дітей, якби вони дізналися про них. Чи є різниця між тим, що ви говорите, і тим, що робите?
- Ісус любить і приймає нас такими недосконалими, якими ми є. Але Він любить нас настільки, що зі Свого боку зробить усе, аби ми змінилися. Він бажає, щоб ми відчували повноту радості життя! Знайдіть кілька хвилин, щоб побути в тиші наодинці з Господом. Поспілкуйтеся з Ним, запитайте: «Що Ти від мене очікуєш? Які зміни Ти хочеш внести в моє життя?». Попросіть Ісуса дати вам силу та мужність жити згідно з Його волею. Він завжди відповідає на це прохання гучним «Так!».

І ОДИН У ПОЛІ ВОЇН, ЯКЩО БОГ ПОРУЧ!

Ви згодні, що й один у полі воїн? Безумовно, важко підіймати руку в аудиторії, де більше ні в кого, крім тебе, немає запитань. Важко дбати про когось, якщо тобі ніхто не допомагає. Важко приймати волю Божу щодо тебе, а не щодо когось іншого. Особливо важко прийняти її, якщо Господь просить про щось непросте і тільки тебе одного.

Коли закінчилася одна із зустрічей нашої дитячої молитовної групи, ведучий запитав:

– Хто з вас відчуває особливе бажання поділитися вісткою про Ісуса цього тижня?

Ніхто з членів групи не відгукнувся. Усі тільки переглядалися між собою і перешіптувалися. Нарешті в найвіддаленішому кутку кімнати піднялася рука. Це була Шанна. Усі помітили, що вона дуже зніяковіла, але руку – єдину руку серед усіх присутніх, – дівчинка не опустила.

– Я хочу розповісти про Ісуса своєму татові, – сказала вона. – Мій тато просто ненавидить нашу Церкву! Він зовсім не любить Ісуса і навіть не бажає чути

про Нього. Проте я так хочу, щоб тато був разом із нами в Божому Царстві! Я не хочу, щоб він загинув!

Серед загальної тиші слова Шанни падали прямо в серця слухачів. Деякі матері, які тримали в цей момент на руках малюків, потай витирали сльози. Сподіваюся, вони молилися про спасіння своїх чоловіків.

Ведучий знову звернувся до аудиторії:

– Отже, хто помолиться за Шанну, про те, щоб її тато полюбив Ісуса?

У мене було відчуття, що група наче заціпеніла. Ніхто не відгукувався на заклик ведучого. Згодом, як і кілька хвилин тому, піднялася єдина рука. Це був Хосе, теж підліток:

– Я буду молитися за Шанну.

І він зробив це:

– Дорогий Господь! Шанна хоче, щоб її тато був з нею та її мамою у Твоєму Царстві. На жаль, її тато не любить Тебе. Допоможи, будь ласка, Шанні придумати щось таке, що переконає тата послухати Євангеліє. Може, тоді він повірить у Тебе.

– Ще хтось відчуває побудження поділитися вісткою про Божу любов цього тижня? – знову запитав ведучий.

І знову руку підняв тільки Хосе! Я звернув увагу, що він сів біля мами, як і Шанна.

– Я теж хочу розповісти своєму татові про Бога! – впевнено промовив хлопчик. – Він не дуже любить, коли ми говоримо вдома про Бога або про Церкву, тому я не знаю, що сказати. Проте я знаю, чого хочу: хочу, щоб Ісус увійшов у його серце.

Я сподівався, що тепер багато дітей піднімуть руки, але цього не сталося. Того вечора було багато гостей з різних громад, які прийшли послухати захо-

пливі історії про те, як Бог впливає на життя сімей, але всі вони, очевидно, соромилися своїх друзів, яких привели на зустріч. Можливо, за інших обставин дорослі повели б себе інакше, але того вечора ніхто так і не наважився!

У кутку кімнати я побачив довготелесого підлітка, який розвалився у поперек крісла осторонь від усіх. Його звали Найджел. Він явно нудьгував і його не цікавило все, що відбувалося довкола, але зніяковілість, яка повисла в повітрі, здається, сколихнула в ньому якісь почуття. Очі підлітка «сканували» присутніх. Здавалося, він сподівався, що хтось спробує врятувати становище, проте ніхто навіть не поворухнувся.

Тоді Найджел відірвав себе від крісла і повільно піднявся. Потім зиркнув у бік Хосе, ніби відміряючи відстань, і кинувши сердитий погляд на дорослих, перевальцем помчикував туди, де стояв хлопець.

– Якщо ніхто не буде молитися про тебе, це зроблю я і проситиму, щоб ти міг достукатися до серця свого тата. Коли ти молився про тата Шанни, щоб він повірив в Ісуса, у мене було відчуття, що ти молився про мого тата теж! – промовив Найджел.

Він схилив голову і почав ревно благати Бога:

– Господи, Хосе не знає, що сказати своєму татові. Він не знає, як з ним поговорити, коли це краще зробити. Боже, дай Хосе правильні слова в слушний час. Допоможи йому познайомити свого тата з Ісусом!

Після цих натхнених слів підліток швидко пішов до свого крісла, подалі від групи. Пізніше я дізнався, що його не цікавили ні Церква, ні віра і що він випадково потрапив на ту зустріч. Я сподівався й продовжую сподіватися, що Бог не залишить його і одного разу Найджел буде серед учнів Христа.

Я живу досить далеко від міста, де відбулися описані вище події, але мав змогу опинитися в тих краях через рік. Увесь цей час мені було цікаво, як справи у Шанни. Чи ризикнула вона розпочати боротьбу з черствістю і впертістю батька? Чи змогла поговорити з ним про Ісуса? Я мав про це дізнатися – і я дізнався.

Того вечора Шанна повернулася додому сповнена рішучості достукатися до серця свого невіруючого батька. Вона палко молилася, щоб Господь дав їй мудрості, як це краще зробити. Через кілька місяців Шанна з мамою почали відвідувати підліткову молитовну групу. Поки підлітки займалися зі своїми наставниками, з їхніми батьками працював біблійний учитель. Там мама Шанни вперше почула про необхідність проводити сімейні богослужіння і разом з донькою почала виділяти час для молитви щоранку та щовечора. Дівчинка подумала, що це і є чудова можливість, яку пропонує їй Бог, щоб запросити батька приєднатися до них.

– Тату, ми з мамою читаємо в Біблії розповіді про Ісуса, щодня молимося разом. Ми будемо раді, якщо ти приєднаєшся до нас, – сказала дівчинка.

– Ні! – сердито відрізав у відповідь батько, – я ніколи не опускаю до цього!

Наступного дня Шанна повторила запрошення. Відповідь була та ж сама. Але дівчинка не опускала рук, запрошувала батька знову і знову. А він відповідав одне й те ж. Шанна продовжувала молитися. Вона розповідала Небесному Отцеві про своє бажання, щоб її земний батько повірив в Ісуса.

Одного разу, знову приготувавшись почути відмову, Шанна підійшла до батька і повторила запрошення, на що той просто відповів:

– Гаразд, сьогодні я побуду з вами, але зайду тільки подивитися, що там у вас відбувається. Одразу попереджаю, що навряд чи почну читати Біблію і молитися.

Увечері тато приєднався до них, прийшов і наступного вечора, а потім ще і ще... Здавалося, він отримує справжнє задоволення, слухаючи історії про Того, Хто любить його настільки, що помер за його гріхи, а зараз готує місце у Своєму Царстві! Бути «білою вороною», не таким, як усі, важко. Важко молитися, коли інші вважають це дивним. Дуже складно розмовляти з татом про Ісуса, знаючи, як він не любить таких розмов, але це варте зусиль і ризиків. Дуже не просто, коли ти один у полі воїн. Проте Ісус завжди буде поруч, щоб допомогти тобі зробити для Нього цю важливу роботу. І ми робимо її, тому що любимо Бога і хочемо, щоб наші сім'ї й наші друзі були з Ним вічно!

ЧАС НАСТАНОВ

- Чи вистачає вам сміливості молитися про людей у їхній присутності? Коли хтось ділиться своїми переживаннями, своїм болем, страхами або, навпаки, радістю, чи можете ви запропонувати помолитися за нього просто зараз? Такий момент може настати дуже несподівано, тому не прогавайте його, адже в житті цієї людини він, можливо, ніколи більше не повториться.
- А як щодо ваших дітей? Чи вміють вони молитися за інших? Нехай ваша дитина вибере ту людину, у якої є потреба, підійде до неї і

запропонує помолитися про неї. Обов'язково поцікавтеся в дитини, чи вийшло це в неї.

- Чи є у вас людина, яку б ви хотіли бачити із собою у вічності, але її це не бентежить? Любіть цю людину і не здавайтеся. Просіть у Бога можливості подружитися з нею і допомогти їй увірувати.
- Прочитайте Дії 8:26-40. Бог послав Пилипа для свідчення про Ісуса в дуже несприятливе і непривітне місце – пустелю. Складіть список тих місць, де ви буваєте, але навіть і не думали там свідчити (можливо, це магазин або перукарня). Чи бажаєте ви, щоб Господь допоміг вам стати Його свідком у таких місцях?

ПРОПОВІДЬ ДЛЯ БАСКЕТБОЛІСТІВ

Оглядаючи свою вулицю, Сандра замислилася над тим, хто з її сусідів ще не знає Ісуса? Наморщивши лоба, вона сказала сама собі: «Напевно, вже всі на цій вулиці знайомі з Христом».

Тримаючи в руках Біблію, дівчинка притулилася до вхідних дверей будинку і помолилася: «Господи, допоможи мені знайти того, кого я повинна привести до Тебе».

Цієї ж миті пролунали хлоп'ячі голоси, а потім – бух, бух, бух! Підбігши до огорожі, вона побачила за нею хлопчаків, які грали у баскетбол. Невже це відповідь на молитву? Сандра не була в цьому впевнена, однак поблизу більше нікого не було.

Річ у тім, що кілька днів тому під час зустрічі нашої дитячої молитовної групи ми обговорювали прості способи, як поділитися з кимось вісткою про Божу любов. Насамкінець я закликав усіх шукати тих людей, яким можна допомогти отримати спасіння. Зокрема, знайти людину, яка взагалі нічого не знає про Ісуса. Сандрі було лише дванадцять, вона була доволі

сором'язливим підлітком, але з готовністю відгукнулася на цей місіонерський заклик.

Наближаючись до баскетболістів, вона подумала: «Якісь вони великі!..».

Справді, усі підлітки були старші за неї. Гра була в розпалі, кожна команда намагалася перехопити м'яч, хлопці голосно кричали, коли м'яч залітав у кошик. І, незважаючи на те що юна місіонерка стояла лише за кілька метрів, гравці її не помічали. Проте Сандра точно знала, чого від неї очікує Бог. Від хвилювання у неї пересохло в горлі.

– Хлопці! – покликала вона надірваним голосом. Проте баскетболісти й далі її ігнорували.

– Гей, хлопці! Ви можете зупинитися на хвилиночку?

За мить гравці завмерли і дивилися на неї, як на інопланетянку.

– У вас є час вислухати мене? – запитала вона.

Підлітки переглянулися між собою, потім знову подивилися на Сандру, але вона витримала допитливі погляди й усміхнулася.

Найстарший сказав:

– Гаразд, давай розкажуй, що там у тебе!

Покинувши гру, хлопці встиглися на бордюрі, і обличчя деяких виражали щире зацікавлення.

Сандра подумки попросила Бога про благословення і розпочала свій перший біблійний урок. Вона прочитала тексти Святого Письма про Божу любов, намагаючись довести своїм слухачам, наскільки ті потребують спасіння, яке дарує Ісус. Усе, що вона знала про План спасіння, стало відомо й хлопцям, які сиділи навпроти. Вони слухали її уважно від початку і до кінця.

– Отже, друзі, – закінчила свою промову юна місіонерка, – чи хотіли б ви вибрати Ісуса своїм Спасителем?

У Сандри завмерло серце, поки вона чекала на відповідь.

– Ні...і...і... – протягнув один із хлопчиків, – взагалі-то ми просто хочемо грати в баскетбол!

Підлітки підхопили м'яча, і за кілька хвилин гра знову була в розпалі.

Коли через тиждень після ще однієї зустрічі нашої молитовної групи я запитав: «Хто за минулі шість днів зміг поділитися з іншими вісткою про Божу любов?», відповіддю було мовчання. «Невже ніхто з вас не ризикнув запропонувати своїм ближнім прийняти Ісуса як особистого Спасителя?» – перепитав я.

Більшість чоловіків раптом «згадали» про те, що потрібно терміново знайти важливу записку або просто розглядали картини на стіні. Подібними «терміновими справами» зайнялися й жінки. Навіть діти, здавалося, відчували себе незручно. Піднялася тільки одна рука – рука Сандри.

– Чудово! Розкажи нам, як це було! – зрадів я.

Поділившись своїм першим місіонерським досвідом, Сандра з прикрістю зауважила:

– Ніхто не захотів прийняти Ісуса. Ось яка я невдаха!

Я подумки помолився: «Допоможи мені, Господи! Що я маю їй сказати?».

– Сандро, – підбадьорливо почав я, – ти зовсім не невдаха. Ти виконала Боже доручення! Він велів нам іти, і ти пішла. Він велів поділитися Євангелієм з людьми, і ти поділилася. Ісус не обіцяє, що нам завжди таланитиме, адже Бог усім дає свободу вибору. Тому інколи люди вибирають Ісуса, а інколи, як у твоєму випадку, відвертаються. Те, як інші відреагують на наші слова, від нас не залежить.

Я говорив те, у що сам вірив, але обличчя Сандри і далі виражало глибокий сумнів, який краяв її щире серце. Та я не здавався:

– Коли я був у твоєму віці, то не наважувався свідчити про Ісуса. Мені просто не вистачало сміливості! Підлітком я ні разу ні з ким не вивчав Біблію! А тебе Бог послав до хлопців, які б не стали мене слухати, якби на твоєму місці був я. Бог використав тебе, Сандро, щоб ціла баскетбольна команда почула про Ісуса! Ти не невдаха! Ти молодець!

Коли наша зустріч закінчилася, Сандра з батьками пішла додому. Дівчинка виглядала пригніченою і сумною. Її настрій передався й мені. Удома я поділився своїми переживаннями з дружиною.

Вона погодилася з моєю оцінкою:

– Так, ця дівчинка дуже мужня, якщо відважилася так відверто говорити про Бога з тими хлопцями!

Проте це не зменшило моєї тривоги за Сандру.

– Через це розчарування, – продовжив я, – Сандра може назавжди відмовитися проповідувати Євангеліє. Їй потрібен ще один шанс!

Улітку Бог спонукав мене відвідати Сандру в літньому таборі при нашій християнській громаді. У цьому таборі було до сотні дітей, багато з нехристиянських сімей. Напередодні я попросив Сандру підготувати той самий біблійний урок, який вона провела з юними баскетболістами. Наступного дня дівчинка чекала мене біля входу до спортивного комплексу. На вулиці був дощ, тому діти грали у спортзалі.

Як ви думаєте, у що вони грали? У баскетбол! Що там коїлося! Понад сто дітей одночасно намагалися перехопити важкий баскетбольний м'яч! У залі був шум, гам, лунали крики, сміх...

Я підійшов до директора табору і запитав:

– Можна нам із Сандрою запросити дітей, які бажають досліджувати Святе Письмо, на біблійний урок?

Я думав, що ми тихо запросимо кількох дітей відійти вбік, присядемо і мирно поспілкуємося. Проте директор розпорядився інакше.

«Стоп-гра! – гучно оголосив він. – Містер МакЛафферті хоче вам дещо сказати!»

Умить сотня пар очей уп'ялися в мене. Діти не усміхалися, адже я перебив їхню гру. Я подивився на Сандру. Схиливши голову, вона молилася, щоб Господь послав нам дітей для біблійного спілкування. Я подумав: «Ось і настав один із тих моментів, про які кажуть: пан або пропав».

Глибоко вдихнувши, я звернувся до залу:

– Чи є серед вас ті, хто мало знає про Бога, але хотів би повірити в Нього?

Сто пар кросівок навіть не зрушили з місця.

– Ми із Сандрою хочемо почитати разом з вами Біблію, це займе не більше десяти хвилин, – продовжував я. Але все одно ніхто не вийшов до нас.

Усе, що мені залишалося, це мовчки молитися: «Господи, будь ласка, дай відповідь на молитву Сандри. Вона так хоче привести кого-небудь до Тебе!».

Закінчивши молитву, я почув звук наближення кроків. До нас підійшли четверо хлопчиків.

– Ми хочемо! – сказали вони.

За ними слідом підійшов ще один:

– Візьміть і мене, будь ласка!

Ми із Сандрою радісно переглянулися і повели дітей, прихопивши стільці, до сусідньої кімнати. Розставивши стільці по колу, ми опинилися серед уважних слухачів! Сандра вголос помолилася про те, щоб Господь благословив наше дослідження Біблії. Я читав тексти Святого Письма, а потім запиту-

вав, що вони, на думку наших маленьких слухачів, можуть означати. Потім Сандра детальніше пояснювала ці тексти. Щоразу вона запитувала дітей, чи вірять вони в те, що Бог любить їх, що Він хоче спасти їх, чи приймають вони Ісуса як особистого Спасителя і т. д. Такі самі запитання вона ставила баскетболістам під час свого першого свідчення. Я помітив, що коли в діалог вступала Сандра, щось невловимо змінювалося.

Дітям сподобалося спілкуватися зі мною, їм imponувала моя дружелюбність, те, що ми розмовляли на рівних, що я зацікавлено слухав їх, але коли говорила Сандра, діти буквально ловили кожне її слово. А коли вона розповіла, чому довірила своє життя Ісусові, її щирість остаточно підкорила їх.

Я нахилився до дівчинки:

– Сандро, тобі треба частіше проводити біблійні уроки.

– Ви впевнені? – здивовано підняла вона брови.

– Авжеж! Я цілком упевнений в цьому! Я подумки молитимуся за тебе, поки ти розмовлятимеш із ровесниками, – запевнив я юну місіонерку.

Не гаючи часу, вона продовжила урок:

– Друзі, до цього біблійного уроку ви чули що-небудь про Ісуса?

Двоє дітей кивнули:

– Так, чули.

Троє похитали головами:

– Ні, ми про Нього нічого не чули!

А один хлопчик сказав:

– Мої батьки ніколи не говорять про Ісуса! Хіба що коли сваряться або трапляється щось погане, тоді вони кажуть: «О Господи!», але крім цього ще багато поганих слів.

– А чи все ви зрозуміли з того, що ми розповіли вам? Ви чули, наприклад, що Ісус помер, аби ваші гріхи були прощені? Ви вірите в це? – запитала Сандра.

Дивовижно, але діти на знак згоди закивали:

– Так, ми віримо, що Ісус помер за наші гріхи.

Це було чудово! Скільки часу зазвичай потрібно, щоб пояснити дорослим такі складні речі! А тут одна дитина лише за 15 хвилин усе пояснила іншим дітям. Хіба це не диво?!

Сандра продовжила:

– А ви хочете помолитися зараз? У молитві ми можемо сказати Богові, що віримо в Нього, бо Він наш Спаситель! Ви хочете сказати Ісусу «так» і впустити Його у своє серце?

– Так! – одностайно погодилися діти.

Сандра схилила разом зі своїми слухачами коліна, і вони помолилися. Я з подивом слухав, як ця дівчинка вела дітей до посвячення свого життя Богові.

Вона закінчила такими словами: «Ісусе, будь ласка, увійди в наші серця і залишайся там назавжди».

Потім вона підвелася і по черзі обійняла всіх дітей, а мені подарувала широку усмішку. Тепер вона знала, що Бог чує її й відповідає.

ЧАС НАСТАНОВ

- Прочитайте Луки 19:1-10. Що наведений Ісусом приклад говорить вам про багатих людей, які не отримують спасіння.
- Назвіть людей, які, на вашу думку, ще не прийняли Ісуса Христа як свого Спасителя:

- у вашій сім'ї;
- серед ваших друзів;
- серед ваших сусідів;
- серед колег і знайомих.

- Запишіть декілька простих способів, як проявити до цих людей дружельність і турботу.
- Моліться про те, щоб Господь підготував такий момент у ваших стосунках із цими людьми, аби ви змогли поділитися з ними знанням про шлях спасіння і прощення гріхів. Розкажіть їм, чому ви вибрали Ісуса своїм Спасителем.

ДОЛАЮЧИ «РОЗМЕЖУВАЛЬНІ СМУГИ»

В одній із країн Близького Сходу, де Флора та її сім'я збирають невеличку молитовну групу з дітей-християн, як і раніше, зберігається релігійна напруженість. Суспільство, у якому живе ця шестирічна дівчинка, чітко розділене за релігійною ознакою. Щоб зуміти подолати цю невидиму «розмежувальну смугу», потрібні велика мужність і винахідливість.

Флора, її маленькі друзі та їхні батьки одного разу вивчали біблійний урок про служіння ближнім. Вони дізналися, що можна привести людей до Христа, просто проявляючи до них увагу, висловлюючи вдячність, виявляючи підтримку. Після цього уроку лідер групи попросив кожну сім'ю скласти план, як вони можуть послужити людям добрими справами. До того ж діти мали брати в цьому безпосередню участь.

Коли Флору запитали: «Що ти думаєш з цього приводу?», дівчинка відповіла: «Я хочу подякувати пожежникам за те, що вони захищають нас від пожеж».

Згодом група вирішила підтримати пропозицію маленької дівчинки. Дорослі приготували смачну випічку, а Флора разом з іншими дітьми зробила подячні листівки і малюнки із зображенням вогнеборців. Із цими подарунками всі вирушили до найближчої пожежної частини. І – уявіть собі! – Флора та її друзі зуміли перетнути ту саму «розмежувальну смугу», щоб поділитися вісткою про свого найкращого Друга Ісуса.

Працівники пожежної частини тепло прийняли дітей та їхніх батьків. Ці дужі, коренасті чоловіки влаштували дітям невелику екскурсію. Спочатку вони одягли на них пожежні шоломи і повели знайомитися з технікою. Потім пригостили дитвору морозивом і соком, а поки ті бенкетували, розповідали їм різні історії про боротьбу з вогнем.

Коли ж настав час іти, лідер молитовної групи звернувся до керівника пожежної частини й запитав, чи можна помолитися за цих чоловіків, які так мужньо оберігають місто від вогню. Який це був зворушливий момент, коли високі, кремезні чоловіки зняли свої шоломи, а поруч стали їхні нові маленькі друзі, які ледь сягали їм до пояса, і всі разом помолилися Всевишньому Богові! Лідер групи просив Небесного Отця берегти від травм і лихих випадків усіх пожежників цього міста.

Після молитви діти попрощалися зі своїми новими друзями. Деякі пожежники, розчулені цим візитом і молитвою, крадькома змахували сльози. Так Невидима Рука стерла «розмежувальну смугу»!

ЧАС НАСТАНОВ

- Чи існують у вашому суспільстві невидимі «розмежувальні смуги» і які саме?

- Помоліться про Боже благословення для розуміння Святого Письма. Прочитайте Матв. 5:14-16. З якою вісткою звертається до вас Бог у цих віршах?
- Дитяча безпосередність здатна відкривати серця людей для Бога. Дізнайтеся в маленьких християн, яким би чином вони поділилися Божою любов'ю з іншими людьми. Можливо, їхні ідеї виявляться найдієвішими.
- Моліться разом з дітьми про всі висловлені місіонерські ідеї. Просіть Бога показати вам, яку з них слід втілити передусім.
- Підкажіть дітям найкращий спосіб реалізації їхнього місіонерського проекту. Станьте їхнім куратором, знайдіть необхідні кошти, якщо потрібно, надайте допомогу, щоб юні християни могли показати суспільству любов Божу.
- Разом з дітьми беріть участь у місіонерському проекті, який вони задумали й підготували. Після цього поставте їм декілька запитань:
 - Що ви знаєте про суспільство, у якому ми живемо?
 - Яку користь ви можете принести цьому суспільству?
 - Як ви думаєте, як можна вдосконалити ваш проект?
 - Що ще можна зробити для того, аби люди довкола вас дізналися про Ісуса, Його любов і жертву?

БАТЬКО-ПЕРЕМОЖЕЦЬ

Слово «Австралія» в нас переважно асоціюється з величезними евкаліптами, кенгуру, ведмедиками коала, доброзичливими людьми і т. д. Проте, думаючи про «країну, де ходять униз головою», я відразу ж згадую історію Дерика. Зважаючи на те, що з ним трапилося, він мав загинути, але в Бога були інші плани.

Дерик любив свою сім'ю і свою роботу, він був також волонтером в одному з дитячих центрів. Через п'ятнадцять років трудового стажу його старання були винагороджені: йому запропонували стати членом правління компанії. Він був готовий взяти на себе таку відповідальність, до того ж йому суттєво підвищували заробітну плату. Дерик подякував Богові, навіть не підозрюючи, як швидко його плани на подальше щасливе життя зазнають краху...

Того дня Дерик чудово відпочив на пляжі разом зі своєю трирічною донькою. Потім вони сіли в машину і вирушили додому. Аж раптом, коли вони вже під'їжджали до будинку, водій, який їхав зустрічною смугою, зробив невдалий маневр і спровокував

любове зіткнення. Невідомий водій помер на місці. У доньки Дерика була зламана ключиця, а в нього самого – роздроблене коліно.

Ще донедавна Дерик сміявся і був щасливим, а вже за мить з гіркотою запитував себе: «За що?».

Тільки через п'ять сповнених болю місяців Дерик зміг повернутися до роботи. Щодня йому доводилося буквально боротися із самим собою.

Дерик так згадує той період: «У мене почався посттравматичний стрес, я впав у депресію. Одного разу, гуляючи, я опинився на краю прірви, і в мене з'явилося нестримне бажання кинутися вниз. Не розумію, як таке могло спасти мені на думку, але спокуса була дуже сильною. Єдине, що мене втримало тоді, – це любов до сім'ї. Я уявив, яке горе спричиню дружині та дітям... Це мене й зупинило».

Приблизно в той самий час чотири сім'ї із церкви Дерика організували у своєму домі невелику сімейну молитовну групу. Помітивши глибоку депресію Дерика, усі вирішили молитися за нього, а також щось зробити, щоб підтримати його. Вони запросили Дерика приєднатися до них разом із дружиною та дітьми.

Спочатку запрошення не зацікавило чоловіка. Він був повністю занурений у себе і у свої переживання. Йому нікуди не хотілося ходити із сім'єю, тим паче проводити час у товаристві чужих людей. Йому зовсім не хотілося ні з ким спілкуватися, але молитовна група проявляла наполегливість, запрошувала знову й знову, майже щотижня.

Нарешті Дерик наважився, і вони всією сім'єю відвідали своїх доброзичливців-одновірців. Спочатку неохоче, але з дедалі більшим інтересом Дерик брав участь у біблійних домашніх зустрічах. Ці

заняття стали для нього містком до нового життя. Допмагаючи дітям шукати тексти Святого Письма у відповідь на запитання ведучого, Дерик пережив новий досвід з Ісусом.

Усі члени молитовної групи зосередилися на тому, щоб виявляти любов і увагу до Дерика, його дружини та дітей. Кожна зустріч починалася з дружнього чаювання, яке влаштовували господарі дому. Минали тижні, і Дерик відчув, що завдяки Божому Слову та підтримці нових друзів у його серці ожила надія на щасливе майбутнє.

За кілька місяців після того, як у Дерика відновилося душевна рівновага, я познайомився з ним і його сім'єю. Спостерігаючи, з якою довірою та любов'ю діти дивляться на нього, я зрозумів, що Бог благословив цього чоловіка і він подолав найважчий період свого життя тільки завдяки вірі в Нього. Тепер ця життєрадісна людина з оптимізмом дивиться у майбутнє.

Того дня Дерик показав мені приміщення, де він проводить спеціальні дитячі заняття, щоб досягати євангельською вісткою невіруючих дітей. У його порядкуванні багато різноманітної аудіо- та відеоапаратури. А його сім'я з неприхованою гордістю дивиться на свого тата-переможця.

ЧАС НАСТАНОВИ

- Ви дізналися, які випробування довелося пережити Деріку. А з якими проблемами або втратами стикалися ви?
- Помоліться про Боже благословення під час дослідження Святого Письма. Прочитайте

Псалом 40:1-3. Як ви думаєте, чого від вас очікує Бог?

- Спочатку Дерик виправдовував свою відмову використовувати таланти для служіння Христу тим нещастям, яке з ним трапилося. Та врешті-решт він зробив вибір на славу Божу, і цей вибір повністю змінив його життя, яке після аварії, здавалося, втратило будь-яку надію. А що можете зробити ви, щоб світ довкола вас змінювався на краще?
- Чи є у вашій громаді люди, які перебувають у смутку й депресії? Як любов і увага вашої сім'ї можуть їм допомогти?

РОЗДІЛ 12

НАШ СУСІД ДЕРЕН

Був чудовий сонячний день. Джейсон, Джулія і я грали у футбол на галявині перед нашим будинком. Раптом Джулія зупинилася і сказала:

– Тату, хтось підглядає за нами!

Я озирнувся. Високий, худорлявий хлопчина з яскраво-блакитними очима стежив за нашою грою.

– Хочеш пограти з нами? – запитав я.

– Звісно! – відповів хлопчик.

Так розпочалася дружба між нашою сім'єю і Дереном.

Буквально за тиждень до знайомства з ним діти звернулися до Ейпріл із запитанням: «З ким можна поділитися вірою в Ісуса? Усі довкола нас начебто християни, і нам нікому послужити».

Отож, ми почали молитися, щоб Господь звів нас із людьми, які шукають Його і чиї серця готові прийняти Його прощення і спасіння.

Коли ти молишся про те, щоб Господь допоміг тобі знайти людину для проповіді Євангелія, ти не можеш вибирати, тому що Він Сам вирішує, кого послати тобі назустріч! Після молитви твій прямий

обов'язок – прийняти будь-кого, з ким Він тебе зведе. Говорячи мовою спорту, Бог – нападник, який вивирається з м'ячем уперед. А ми тільки воротарі, які повинні спіймати посланий Ним м'яч. Ініціатива в грі належить Йому, а не нам.

Декілька тижнів після тієї гри у футбол Дерен приходив до нас майже щодня. Діти ніколи не відмовлялися провести з ним час. Було очевидно, що хлопчик потребує дружби. Як тільки ми починали щось робити, наприклад, опоряджати клумби, Дерен був тут як тут, а коли йшли гуляти в лісок за нашим будинком, він обов'язково приєднувався до нас.

– Тату, Дерен майже нічого не знає про Бога, – заявили мені діти після чергової гри у футбол.

– Чому ви так вирішили? – запитав я.

– Ну...– почали вони пояснювати, – Дерен ніколи не чув, що Ісус хоче бути його Другом, що Він помер за його гріхи. Він ніколи не чув жодної біблійної історії.

Тоді ми вирішили щодня молитися про те, щоб Господь допоміг нашим дітям і нам свідчити Деренові про Його любов і милість.

– Тату, Дерен інколи під час гри говорить грубі слова. Ми повинні припинити спілкуватися з ним? – занепокоєно спитали діти.

– А що б зробив на вашому місці Ісус? – запитанням на запитання відповів я.

Діти задумалися.

Минуло трохи часу, перш ніж вони відповіли:

– Напевно, Ісус продовжував би любити Дерена і спілкуватися з ним, але попросив би його більше не вживати лайливих слів.

Я погодився з ними.

Через кілька тижнів Джейсон і Джесіка з широкими усмішками на обличчі підійшли до мене:

– Тату, вгадай, що сьогодні сталося?

Радості дітей, здавалося, не було меж, коли вони почали розповідати:

– Дерен заліз на кам'яну огорожу перед нашим газonom, подивився вгору і закричав: «Боже, як чудово, що Ти мене бачиш! Дивися!» – і, зіскакуючи, зробив у повітрі справжнє сальто! Потім повторив те саме, тільки на газоні! А потім знову і знову!

Діти дзвінко сміялися, розповідаючи про те, як Дерен робив сальто від радості, що Бог бачить його.

– Мені здається, – задумливо промовив Джейсон, – Дерен радий, що Бог завжди поруч із ним.

У нашій сім'ї є традиція щовечора проводити богослужіння поклоніння Христу. Ми співаємо про Нього гімни і дитячі пісні, читаємо Біблію, розповідаємо одне одному про те, що знаємо з життя Христа і Його апостолів, потім обговорюємо прочитане й почуте і, звісно ж, разом молимося. Наші діти виросли в атмосфері сімейного служіння, тому сприймають його як належне. Якимось вони вирішили запросити Дерена приєднатися до нас. Одного вечора, коли діти ще гралися у вітальні, я покликав їх: «Час читати Біблію!».

– Дерене, послухай, чому б тобі не залишитися з нами на вечірнє богослужіння? – звернулися діти до свого приятеля.

– На богослужіння? – Дерен здивовано підняв брови. – На яке богослужіння? Що це взагалі таке?

Діти наввипередки почали йому пояснювати:

– Богослужіння – це поклоніння, це пісні про Христа, читання Біблії, молитви. Це цікаво, правда!

– Добре, – погодився хлопчик, – я подивлюся.

По обличчю й поведінці Дерена було видно, що він насторожився. Пісні, які ми співали, були йому незнайомі. Коли ми схилили коліна, він до нас приєднав-

ся, але під час молитви очі не заплющував, а уважно стежив. Під час дослідження Біблії він здавався трохи розгубленим, а коли настав час запитань і відповідей на основі прочитаного, усім своїм виглядом показував, що йому нудно. Коли ж пролунало завершальне «амінь», він, навіть не приховуючи полегшення, миттю схопився і поспішив до дверей.

– Не впевнений, що все пройшло добре, – звернувся я до сім'ї. – Думаю, ми повинні просити Бога дати нам мудрості, щоб навчитися цікаво проводити богослужіння для наших гостей.

Дерен від природи дуже жвавий. Він постійно в русі. Якщо ж він сидить на місці хоча б хвилину, усім здається, що з ним щось не так.

Отже, зважаючи на характер нашого друга, ми почали молитися: «Господи, Ти Сам живий і сповнений сил та енергії. Будь ласка, допоможи нашій сім'ї показати Тебе Дерену як Бога, Котрий володіє такими самими рисами характеру, як він, щоб цей хлопчик зрозумів, що Ти – люблячий Творець і що він створений за Твоїм образом і подобою».

Минув не один день, перш ніж Дерен знову наважився приєднатися до нашого сімейного богослужіння. Проте виглядав він при цьому як дитина, якій дають гіркі ліки. Він нам вірив, що поклоніння Христу – це добре, але йому воно було не до вподоби! Дереном керував не інтерес, а тільки бажання зберегти нашу повагу та дружбу.

Тоді ми відважилися на експеримент.

– Дерене, сьогодні ми проводитимемо богослужіння на вулиці! Давай-давай, на вихід!

Проте Дерена не довелося вмовляти! У його очах загорілися іскорки непідробного інтересу, і він першим вибіг з дому.

– Ми з тобою! – кричали наші діти, ледь встигаючи за своїм приятелем.

Усі вийшли у двір.

Десь тут пастух загубив свою маленьку овечку. Перевіriamo, як швидко ви зможете її знайти, – пролунало завдання.

Дерен першим зірвався з місця. Він шукав «овечку» серед ірисів, копошився в кущах і високій траві вздовж кам'яної огорожі, обійшов навколо старезного великого пня.

– Я знайшов, знайшов! – з радістю вигукнув Дерен, високо піднявши над головою іграшкового баранчика на знак перемоги.

– Дерене, а як довго ти шукав би цю овечку, якби вона була жива? У який момент ти махнув би рукою і припинив пошуки? – запитав я.

– Ха! Я б ніколи не махнув рукою, я б шукав, поки не знайшов! – вигукнув хлопчик.

– А як ти думаєш, чи легко бути маленькою загубленою овечкою? – знову звернувся я до переможця.

– На мій погляд, це жахливо, – поморщився хлопчик.

– Сьогодні ми хочемо почитати біблійну історію про загублену вівцю, – почав я основну частину сімейного богослужіння.

Ми помолилися, а потім розгорнули Святе Письмо і прочитали відому притчу Ісуса просто тут, на задньому подвір'ї нашого дому, де кілька хвилин тому діти шукали іграшкового баранчика.

– Дерене, Ісус розповів цю історію, щоб показати, яким є Бог Отець, – почав я пояснювати прочитане. – Що ти зрозумів із цієї притчі, чого навчився? І, найголовніше, що нового ти дізнався про Бога?

Ці запитання, здавалося, були для нашого маленького друга несподіваними. Він задумливо поглянув на мене, а потім сказав:

– Я зрозумів, що Він дуже любить мене. Він шукає мене, поки не знайде.

– Так, Дерене, ти маєш рацію. Бог любить тебе настільки, що шукає вже зараз! – відповів я.

Богослужіння і поклоніння – звична для нашої сім'ї духовна частина дня, але ці зустрічі стали набагато якіснішими та активнішими завдяки сусідському хлопчику.

ЧАС НАСТАНОВИ

- Складіть список дітей і їхніх батьків, які проживають по-сусідству. Наскільки добре ви їх знаєте?
- Помоліться про те, щоб Господь закарбував у вашому серці тексти, які ви зараз прочитаєте. Вони записані в Євангелії від Луки 15:1-7. Як ви вважаєте, що відчуває Бог до тих людей, які Його не знають і не шанують?
- Що ви готові зробити, щоб любов і благословення Христа поширилися через вас на ваших сусідів?
- Коли ви почнете це робити?

РОЗДІЛ 13

ВІДКРИВАЙТЕ СВОЇ СЕРЦЯ

Очікуйте того, чого навіть не можна очікувати! Коли ви просите Бога вказати вам людей, які шукають Його, ви тим самим дозволяєте Йому керувати обставинами вашого життя. І часом заради цього доводиться поступатися своїм звичним комфортом.

Повертаючись додому після напруженого робочого дня, я перестаю думати про роботу: подумки я вже вдома, з дружиною і дітьми, а все решта залишається позаду. Так ось, протягом багатьох років дорогою додому я проїжджав повз оселі у своєму районі, усміхаючись і махаючи рукою сусідам, а потім пірнав у свій будинок, як у фортецю. Проте наш сусід Дерен змінив це!

Часто він зустрічав мене біля вхідних дверей або, побачивши зі свого вікна, що я під'їжджаю, вибігав з дому, щоб зустріти мене в той момент, коли я виходжу з автомобіля. Він протягував руку, щоб допомогти мені вийти, підносив сумку або пакети з продуктами, бігав до поштової скриньки. Відтоді, як він з'явився на нашому горизонті, мені часто доводиться забувати про усамітнення у своїй затишній «фортеці».

Дерен любить знайомитися з людьми, уміє підтримувати стосунки й отримує справжнє задоволення від спілкування. Як тільки він подружився з нашою сім'єю, йому хотілося весь час проводити з нами. Дерен любив разом з нами робити те, що робили ми: працювати, грати в сімейному колі, читати Біблію й молитися. Особливо влітку під час канікул у вихідні або вечорами Дерен частенько дає про себе знати. А одного дня він разів з десять навідувався до нас! До речі, коли я писав цей розділ, він теж зазирнув у мій кабінет, щоб дізнатися, чи не настав час вечірньої сімейної зустрічі.

Якось на одному з наших сімейних богослужінь ми сиділи на веранді й милувалися панорамою лісу. Ми читали в Біблії про Боже Царство, а потім почали малювати, як воно, на нашу думку, виглядатиме. Дерен схилився над альбомним аркушем, намагаючись зобразити місце, де буде так прекрасно, що ніяка людська фантазія не в змозі передати. Хлопчик дуже старався.

Раптом він підняв голову і запитав:

– А як можна потрапити на Небеса?

– Коли Ісус повернеться, Він забере нас туди, – відповів я. – Знаєш, Дерене, Господь бажає бути в нашому домі й у нашому серці вже зараз, і тоді ми будемо з Ним у Його Царстві в майбутньому!

Дерен важко зітхнув, а потім додав:

– Я дуже хочу, щоб Ісус жив у моєму серці й у моєму домі!

Тепер, озираючись на той період духовного зростання Дерена, я бачу, як Ісус трудився над ним. Минуло кілька років відтоді, як ми вперше зустрілися з Дереном. Увесь цей час двері нашого дому були відчинені для цього дивовижного хлопчика. Ми старалися тримати відкритими і наші серця.

Одного вечора, повернувшись із роботи більш стомленим, ніж зазвичай, я вечеряв у родинному колі, але не відчував звичайного миру й радості. Якоїсь миті я помітив, що Джулія, яка сиділа на протилежному кінці столу, намагається привернути до себе мою увагу.

– Тату, щось дивне сталося сьогодні з Дереном! Це трапилося вдень у нас у дворі! – сказала донька.

Від цих слів я «прокинувся». Після такого вступу я негайно мав дізнатися, що ж зробив хлопчик.

Якомога спокійніше я сказав:

– Джуліє, розкажи, що трапилося.

– Ну-у... – у голосі Джулії лунали урочисті нотки, – сьогодні Дерен запитав, як Йому впустити Ісуса у своє серце!

Очі доньки сяяли, коли вона продовжувала далі:

– Я запитала його, чи бажає він повністю довірити Господу своє життя, і він відповів, що хоче цього. Тоді ми з Джейсоном розповіли йому, що говорить Біблія про те, як отримати спасіння, і чому самі довіряємо Богові. Тату, донині Дерен ніколи не молився вголос. Він впустив Ісуса у своє життя!

Почуте сповнило мене радістю, адже ми всією сім'єю багато місяців молилися про те, щоб у житті Дерена настав цей момент.

Я сказав:

– Джуліє, я радий, що Бог зробив це через тебе з братом. Проте це не ваша заслуга, а Божа, пам'ятайте про це! Якщо ви в покорі проситимете Господа, то Він пошле вам ще людей, яким ви зможете розповісти про Нього!

Минав час. Якось увечері я був на кухні й різав помідори, переді мною лежали пакети з картоплею, цибулею і селерою, а на плиті в каструлі кипіла вода. Діти прибирали в будинку. Ейпріл прасувала білизну.

Я почистив картоплину, порізав її і вкинув у киплячу воду. Тієї миті я думав тільки про одне: як прекрасно провести вечір в колі сім'ї!

«Дінь-дон! Дінь-дон!» – дзвінок, наче молотком, вщент розбив мою солодку мрію. Джулія побігла відчиняти двері.

За кілька хвилин вона підійшла до мене і прошепотіла на вухо:

– Тату, Дерен прийшов. Він запитує, чи можна допомогти тобі приготувати вечерю?

Я набрав повні груди повітря й протягнув невідразне «ну-у-у...».

Мрія про прекрасний сімейний вечір розтанула...

– Тату, він дуже-дуже хоче допомогти тобі! – благальним поглядом просила мене Джулія.

– Добре. Скажи йому, що можна, – здався я.

Отримавши дозвіл приєднатися до мене, Дерен буквально влетів у будинок.

– Ану вмийся спочатку, приятелю! – сказав я йому, коли він з'явився на кухні.

Потім я уважно оглянув його долоні й зауважив:

– У тебе руки вже не як у маленького хлопчика, а як у дорослого чоловіка, і мити їх потрібно вдвічі ретельніше.

Щойно мій непроханий гість помив руки, він схопив дошку для нарізання й став навпроти мене.

– Що мені робити? – запитав він, сяючи від задоволення.

Я поставив перед ним пакет із цибулею:

– Спочатку наріж ось це.

Я мовчки різав моркву, щоб переключитися на спілкування з моїм юним другом.

Раптом Дерен порушив тишу:

– Можна у вас щось запитати?

– Звісно, – відповів я.

– Я хочу прийняти хрещення. Що для цього потрібно?

Готуючи вечерю, ми говорили про те, як готуватися до хрещення, наслідуючи приклад Самого Господа. Ще ми обговорювали ту радість, яку відчуває людина, впускаючи Бога у своє серце й цілковито довіряючи Йому. Того вечора мої страви вийшли надзвичайно смачними!

Кілька наступних тижнів наша сім'я з радістю викладала Дерену біблійні уроки. У нас не було ані краплі сумніву в тому, що він прийняв Ісуса як свого Спасителя. Це був один з найбільших досвідів віри нашої сім'ї.

У день хрещення ми всі були поруч із Дереном! Його батьки теж прийшли, щоб стати свідками того, як їхній син укладає завіт із Богом. Ми радісно аплодували, а наші серця переповнювала вдячність і хвала Всевишньому, коли Дерен виходив із води.

Страшно уявити, що було б, якби я закритися у власному домі, як у фортеці!.. Я з радістю та трепетом серця згадую той вечір, коли щасливий Дерен, прийнявши для себе важливе духовне рішення, постукав у двері нашого дому. Що було б, якби я поставив свій комфорт вище за гостинність і дружелюбність?

У моменти таких роздумів я молюся: «Дякую Тобі, Боже, за те, що наші серця були відкриті для Дерена. Будь ласка, тримай відкритими наші серця і наш дім для Тебе і для тих, кого Ти нам ще пошлеш».

ЧАС НАСТАНОВ

- Складіть список людей, з якими ви просто знайомі. Можливо, їх послав Сам Бог.

- Приготування вечері, баскетбол та інші спільні ігри, будь-які активні заняття можуть стати містком для налагодження стосунків з дітьми та їхніми батьками, які живуть по сусідству. Складіть список тих справ, які можуть допомогти зав'язати спілкування з вашими сусідами.
- Прочитайте Бут. 8:1-10. Опишіть своїми словами гостинність Авраама щодо трьох гостей, які опинилися в його домі. З чого ви можете почати, щоб сусідські діти та їхні батьки відчували вашу доброзичливість і дружелюбність?
- Просіть Бога послати вашій сім'ї людей, про фізичні та духовні потреби яких ви можете подбати. Пам'ятайте: Великий Бог з'єднує людей один з одним і з Небом. Він неодмінно допоможе вам!

РОЗДІЛ 14

ТЕПЕР ЧАС

Автор книги Еклезіяста починає третій розділ урочистими словами:

«Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом: час родитись і час помирати, час садити і час виривати посаджене, час вбивати і час лікувати, час руйнувати і час будувати, час плакати й час реготати, час ридати і час танцювати, час розкидати каміння і час каміння громадити, час обіймати і час ухилятися обіймів, час шукати і час розгубити, час збирати і час розкидати, час дерти і час зашивати, час мовчати і час говорити, час кохати і час ненавидіти, час війни і час миру! Яка користь трудящому в тім, над чим трудиться він? Я бачив роботу, що Бог був дав людським синам, щоб трудилися над нею, – усе Вінпрегарним зробив свого часу» (Екл. 3:1-11).

Дорогі друзі, ви вже знаєте, ким Бог закликає вас БУТИ в ці останні дні історії Землі? Після того як ви прочитали ці прості, але такі дивовижні розповіді про те, як Бог являє Себе в житті Своїх дітей і їхніх сімей,

чи відчуваєте ви, що Святий Дух закликає вас бути тими, хто довіряє Господу, йде слідом за Ним і з любов'ю свідчить про Нього? Завдяки Його благодаті, цій перетворювальній силі, ви можете стати такими!

А що закликає Бог РОБИТИ у цей знаменний час? Чи є у вашому оточенні або оточенні вашої сім'ї дитина, яка потребує вашої любові, довір'я і часу? Що станеться, якщо ви віддасте Богові свій час, таланти, фінанси заради того, щоб досягти сучасного покоління і привести до Христа? Що Господь міг би зробити через вас?

Я запрошую вас зупинитися і звершити молитву, а потім знову перечитати біблійні тексти на початку цього розділу. Так-так! Зупиніться і попросіть Бога показати вам, для якого служіння Він вибрав вас саме у цей час. Перечитуючи текст Святого Письма, просіть Його відповісти на це запитання.

Отже, ви прочитали слова Еклезіяста? Що сказав вам Бог? Тепер поділіться тим, що Він вам відкрив, – розкажіть про Божу відповідь тому, хто вас любить настільки, що готовий молитися за вас і підтримувати у справі, яку доручає вам Небо!

Скоро Ісус прийде знову. Він бажає одного: щоб ви, ваша сім'я, як і тисячі сімей по всьому світу, були з Ним завжди! Це – Його мрія.

Чи відчуваєте ви, що зараз саме час провести ревізію своїх життєвих цінностей і правильно розставити пріоритети? Зараз саме час дозволити Богові зазирнути в потаємні куточки вашого серця, щоб отримати Його прощення, схвалення і любов, яка ніколи не залишить вас наодинці. Зараз саме час упокорити себе перед своїм Спасителем Ісусом Христом і прийняти Його благодать, саме час прибрати з життя все, що розділяє вас із Ним, і присвятити себе найважливішому в житті:

- стосункам із Богом;
- сімейним взаєминам;
- дорученій Богом місії.

Серед молодого покоління багато хто захоче приєднатися до Ісуса. Вони теж шукають любові, похвали, ніжності. Наставляйте їх таким чином, щоб вони будували своє життя на міцному фундаменті Слова Божого, – і тоді вони стануть Його вірними учнями, йтимуть слідом за Ним, куди б Він їх не повів. Вони стануть його уповноваженими представниками в цьому світі – тими, хто щедро ділиться істиною і любов'ю з іншими людьми!

Дорогий читачу, не дозволяй нікому і нічому відволікти тебе від справи, дорученої тобі Богом. Відкрий Ісусові глибину свого серця і дозволь Йому наповнити його Своєю любов'ю. Усі свої сили присвяти тому, щоб перед нашими дітьми відчинилися навстіж двері у вічність. Тоді нинішнє покоління побачить, що в тобі живе Христос. І коли це станеться, у молоді з'явиться бажання брати з тебе приклад, наслідувати тебе, щоб також навчитися жити для Бога!

ОСТАННІ П'ЯТЬ РОКІВ

Що ж здійснив Бог у житті нашої сім'ї й у нашому служінні відтоді, як ми почали писати цю книгу (а було це на початку липня 2010 року)? Тоді в нашому домі було троє дітей, а тепер ми з Ейпріл опікуємося тільки молодшою Джесікою. Джейсон і Джулія вже отримали університетську освіту й стали досить самостійними. Роки промайнули, як птахи, що відлітають у вирій!..

Бог проявив до нас велику милість. Він допоміг виправити безліч помилок, яких ми припустилися в перші роки виховання дітей. Проте й надалі не проходить жодного дня, щоб ми не замислювалися над питанням, як найкраще робити те, що нам доручено, як виховувати тих, кого Він довірив під нашу опіку, і як їм служити. Часто ми буваємо неслухняними або просто нерозумними, але Господь ніколи нас не підводив, ніколи не залишав! Його рука вела нас, і Він благословив і покликав на служіння кожного з наших трьох дітей.

Джейсон, Джулія і Джесіка знайшли свій особистий шлях служіння Богові відповідно до дарованих їм талантів. Коли двоє старших дітей покинули батьківський дім, ми славили Бога за те, що вони незмінно стараються йти слідом за Ним, у всьому прагнуть чинити Його волю. Ми дякували Богові за те, що під

час навчання в університеті вони свідчили про Нього, а також займалися місіонерською діяльністю у сусідньому університетському містечку. Наша наймолодша, Джесіка, теж шукає можливості свідчити про свого найкращого Друга Ісуса, і небезуспішно.

Наша з Ейпріл віра неодноразово зазнавала випробовувань під час служіння дітям, молоді та сім'ям по всьому світу. Безліч разів ми закінчували прожитий день обговоренням того, як найефективніше спонукати сім'ї духовно наставляти своїх дітей, щоб приготувати їх до Приходу Ісуса.

Протягом останніх п'яти років ми бачили, як Бог використовував наше скромне служіння, щоб підтримувати сім'ї по всьому світу. Ми бачили, як багато батьків натхненно «інвестували» у вічне майбутнє своїх дітей більше, ніж у земне, дочасне. Я об'їхав усі континенти, крім Антарктиди, щоб закликати і молодих, і старих прислухатися до слів Бога й жити так, щоб здійснилася Його мрія, про яку Він говорить на сторінках Біблії (див. П. Зак. 6:4-7; Мал. 4:5, 6; Дії 2:17).

Бог спонукав сотні чоловіків, жінок і молодих людей навчитися істинних біблійних принципів виховання дітей. Ці християни не тільки самі практикували євангельський підхід до побудови стосунків усередині сім'ї, а й почали навчати цього членів своїх громад, друзів і знайомих. Їхні голоси, що лунають багатьма мовами світу, і сьогодні закликають людей повернутися до Бога, до своїх ближніх і почати втілювати Божий план: наставляти молоде покоління жити для Ісуса вже зараз.

Наша сім'я сповнена вдячності та безмежної радості від того, що Бог здійснив за ці останні п'ять років нашого життя. Ми хочемо, щоб Господь зробив ще більше для нашого покоління в цей останній час!

Переважна більшість дітей у світі росте, нічого не знаючи про Христа. Навіть серед Його послідовників багато хто задоволений нинішнім становищем: вони повністю поклали відповідальність за духовне виховання дітей на християнські школи і церкви з їхніми програмами та заходами, сподіваючись, що участь у них зробить їхніх дітей вірними учнями Христа. Проте дуже часто, залишившись фактично без духовної підтримки найближчих людей, дитина, навіть незважаючи на наявність духовної освіти, виростає без сформованих стосунків з Ісусом і не має практичного досвіду в тому, як допомагати іншим ставати Його учнями. З іншого боку, багато дітей по всьому світу вчили мене, як жити так, щоб бути справжнім послідовником Христа!

Це Джаред, який живе у Північній Америці. Його, тихого й боязкого, легко не помітити в натовпі й навіть серед однокласників. Він щоранку читає Біблію, тому добре знає Бога. Хлопчик прагне розповідати людям про свого Спасителя, і він уже сказав свою першу проповідь. Хіба це може не надихати нас, дорослих?!

Це Майк, який мешкає в одній з азіатських країн, де навчання дітей основ християнської віри переслідується законом. Юнак ризикував втратити можливість отримати освіту, яку надає держава, і залишитися без перспектив на майбутнє. Проте Майк віддав перевагу бути простим робочим, ніж складати іспити в суботу, порушуючи таким чином Боже веління про святість цього дня. Щосуботи протягом усього періоду навчання він сидів на богослужіннях, а не в навчальних аудиторіях.

Ще я згадую Катю, дівчинку-підлітка, яка мешкає в мусульманській африканській країні. На вихідних вона залишає рідне село і здійснює місіонерську по-

дорож, щоб проповідувати про Ісуса в сусідніх селищах. Її служіння пов'язане з великим ризиком, що одного разу вона може не повернутися додому живою і здоровою...

Отже, про що я продовжую мріяти?

Про те, щоб усі діти:

- зростали в Ісусі, читаючи Його Слово;
- розмовляли з Богом як з найкращим Другом;
- були впевнені в спасінні, яке Своєю благодаттю дарує їм Господь;
- любили інших людей так, як любить їх Ісус;
- прославляли Христа як свого Царя і Господа;
- знали істину про Бога на основі Писання;
- служили іншим;
- використовували свої дари і таланти, щоб служити в церкві й свідчити про Ісуса, виконуючи Його місію;
- допомогли стати учнями Христа членам своїх сімей, друзям і сусідам;

щоб усі батьки:

- жили як учні Христа;
- наставляли своїх дітей бути Його учнями;

щоб кожний дім:

- став центром впливу, де навчаються все нові й нові послідовники Ісуса;

щоб кожна церква:

- підтримувала сім'ї в настанові дітей на шлях віри та благочестя;
- навчала батьків бути духовними наставниками своїх дітей;

- співпрацювала із сім'єю і школою, наставляла дітей, молодь і дорослих бути вірними послідовниками Ісуса та гідними членами спільноти віруючих і суспільства в цілому;
- сприяла взаємодії поколінь, щоб старші християни могли ділитися накопиченими знаннями з молоддю;
- залучала дітей, молодь і дорослих до євангельського служіння;

щоб кожна церковна школа:

- навчала батьків створювати вдома таку атмосферу, яка сприятиме і духовному, і фізичному росту дітей;
- співпрацювала із сім'єю і церквою, спонукаючи кожну людину бути вірним послідовником Христа, гідним членом спільноти віруючих і суспільства в цілому;

щоб кожний християнський університет:

- навчав студентів жити і служити за прикладом Христа;
- спонукав студентів, які планують стати пасторами:
 - а) навчати батьків бути головними духовними наставниками дітей;
 - б) співпрацювати із сім'єю, школою і церквою, щоб діти, молодь і дорослі стали вірними послідовниками Ісуса, посвяченими християнами та гідними членами суспільства.

Служіння нашої сім'ї має некомерційний характер. Воно спрямоване на побудову та зміцнення віри в серцях дітей, християнської молоді та християнських

сімей. На сьогодні ми співпрацюємо лише з волонтерами, керованими Духом Святим, чиї серця відкриті для того, щоб жертвувати своїми силами, коштами, впливом і талантами для просування цієї великої справи.

Відтоді, як ми почали це служіння, а це тринадцять років тому, Бог творив справжні чудеса, незважаючи на обмеженість наших ресурсів. З Божою допомогою ми змогли підтримати і надихнути тисячі батьків та опікунів стати духовними наставниками своїх дітей. Коли виникає потреба, ми звертаємося до нашого Небесного Отця, щоб Він забезпечив Свою справу всім необхідним для втілення Його мрії щодо дітей і їхніх батьків.

Будь ласка, моліться разом з нами про те, щоб Господь відкрив усім нам ще більше способів швидко й ефективно донести цю вістку тим, хто про неї не чув¹. Не гайте жодної хвилини!

¹ Щоб дізнатися більше, відвідайте сайт indiscipleship.org

ПАМ'ЯТКА МОЛИТОВНОЇ МАЛОЇ ГРУПИ

1. Просіть Бога показати вам тих людей, яких Він спонукає приєднатися до групи, щоб навчитися бути справжніми послідовниками Христа.

2. Моліться за тих, кого ви збираєтеся запросити в групу.

3. Запросіть своїх друзів, сусідів, однокласників чи колег до себе додому або туди, де групі буде зручно збиратися. Запропонуйте запрошеним на першій зустрічі висловити свою думку про те, чи подобається їм таке спілкування, чи потребують вони його.

4. Якщо запрошені зрозуміли, що такі зустрічі для них корисні, запросіть їх на наступну зустріч.

5. Узгодьте, коли краще влаштовувати чаювання – на початку чи в кінці заняття. І пам'ятайте: людям передусім потрібна справжня дружба. Їжа не може стати головним предметом зустрічі, але, з іншого боку, у I столітті н. е. спільні трапези були важливою частиною спілкування сприяли зміцненню дружби серед послідовників Христа.

6. Ось приблизний формат зустрічі молитовної малої групи:

- Регулярно запрошуйте учасників зустрічей, раз на тиждень телефонуйте їм, надсилайте sms-повідомлення або електронні листи з нагадуванням про місце проведення, час і тему майбутнього заняття.

Починати зустріч можна із цікавого запитання, наприклад: «Яким одним словом ви можете описати минулий тиждень?».

Виділіть трохи часу для того, щоб учасники зустрічі могли поділитися тим, що відбувається в їхньому житті. Якщо розділити всіх по парах і дати можливість розповісти одне одному про свої радощі й переживання, то можна зекономити час і підбадьорити тих, хто соромиться говорити на публіку.

- Під час кожної зустрічі знайдіть можливість запитати учасників, як їм вдалося на практиці застосувати ті християнські принципи, про які вони дізналися на попередньому занятті. Найкраще поговорити про це в парі. Важливо навчати членів своєї групи регулярно цікавитися одне в одного, як вони втілюють в життя отримані на заняттях знання і досвід. Мета в тому, щоб навчитися захочувати і підтримувати одне одного в прагненні жити з Ісусом і дотримуватися Божих Заповідей. Навчайте людей говорити про духовні речі з любов'ю і співчуттям, адже ніхто не знає, яким випробуванням підлягає віра іншої людини, ніхто до кінця не розуміє, яким тяжким і непростим може виявитися шлях нашого ближнього в слідуванні за Христом.
- Благайте Бога благословити групу, перед тим як почати досліджувати Його Слово. Просіть дати вам мужності й сили для виконання біблійних настанов.

- Під час вивчення Біблії запропонуйте кожному по черзі прочитати один або два тексти з вибраного уривка.
- Під час дослідження, основної частини зустрічі, робіть усе так само, як і на початку: залучайте учасників до читання, запитань і розмірковування над біблійними текстами. Спонукайте членів групи ділитися власними думками.
- Одразу після дослідження поділіться з групою тим, які уроки почерпнули особисто ви, розкажіть, який виклик вам кинуте і як ви збираєтесь з Божою допомогою застосовувати нові знання на практиці. Будьте чесними. Пам'ятайте, що ви – такий самий учень у цій групі, як і решта, а виявляючи відкритість та щирість, ви надихаєте кожного члена групи чинити так само.
- Переконайтеся, що кожний новий принцип слідування за Христом зрозумілий для групи. Нагадуйте, що одні й ті ж самі принципи можуть застосовуватися по-різному в різних життєвих обставинах, тому і християнський шлях кожного члена групи відрізнятиметься від решти. Головне – не порушувати біблійні принципи.
- Закінчуйте зустрічі молитвою. Просіть у Бога благословення. У міру зближення членів групи одне з одним вони будуть сміливіше висловлювати свої молитовні потреби. Виділяйте час для того, щоб запитувати їх про це і вислуховувати.
- Після закінчення зустрічі будьте доступними для щирого спілкування з тими, хто має бажання поділитися чимось або просто помолитися з вами.

- Заохочуйте кожного нового гостя постійно відвідувати малу групу, щоб разом іти слідом за Ісусом. Біблія навчає принципу християнської згуртованості та єдності як найкращого способу життя.

7. Завжди спонукайте одного з постійних членів групи допомагати вам у проведенні зустрічей. Моліться про керівництво Духа Святого – і Він обов'язково допоможе вам! Розділіть з вибраним вами помічником відповідальність у керівництві групою. Почніть з малого, поступово збільшуючи його обов'язки, щоб з часом він виріс і став гідним служителем Божим.

8. Моліться за членів вашої групи щодня. Моліться за них як за послідовників Ісуса, просіть, щоб Святий Дух перетворив їхнє життя!

ДЛЯ ПОДАТОК

ДЛЯ ПОДАТОК

ДЛЯ ПОДАТОК

ДЛЯ ПОДАТОК

Дон МакЛафферті

ГОЛОВНЕ ПОБАЧИШ ТІЛЬКИ СЕРЦЕМ

Керівник проекту **Жанна Камінська**
Директор видавництва **Василь Джулай**
Головний редактор **Лариса Качмар**
Переклад **Олени Мехоношиної**
Літературний редактор **Ірина Сирота**
Коректор **Ганна Борисовська**
Верстка **Віри Кузьменко**
Відповідальна за друк **Тамара Грицюк**

Папір офсетний. Офсетний друк.
Підписано до друку 27.10.2017 р.
Гарнітура Октава.
Наклад 3000 прим.

Видавництво «Джерело життя»
04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
тел. (044) 425-6906
факс 467-5064
E-mail: dzherelo@ukr.net
www.adventist.org.ua